

နတ်သမီး

အလွမ်းရွာ



အလွမ်းရွာ

အခန်း (၁)

"ဝိုင်ရေ ဖုန်းလာနေတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကြီးမေ"

ဝိုင် ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်တာနဲ့ သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်း သော
'ကသု' အသံလေးက ဆီးကြိုနေပါသည်။

ဘာမှထွေထွေထူးထူး ပြောစရာလည်း မရှိဘဲ မနက်ဖြန်ကျောင်း ကို
စောစောလာခဲ့ဖို့ ဖုန်းဆက်ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝိုင်က ဖုန်းခွက်လေးကို ချပြီး ပြီးလိုက်သည်။

ဝိုင်နဲ့ ကသာသည် တက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ်ရောက်မှ ဝိုင်နဲ့
အစ်မတစ်ယောက်လို ခင်သည့် "မမလေးလေးတင့်"က မိတ်ဆက်ပေး ခြင်းဖြင့်
ရင်းနှီးသွားခဲ့သည်။

ဝိုင်မှာလည်း ချစ်သူမရှိသလို ကသုမှာလည်း ရည်းစားမရှိဘူး လို့
မမတင့်က တိုးတိုးတိတ်တိတ်နဲ့ ဝိုင်တို့နှစ်ယောက်ကို အောင်သွယ် ချင်တဲ့ပုံစံမျိုး
ပြောသေးသည်။

မမတင့် ပြောတဲ့စကားကြောင့်ပင် ဝိုင်ရင်ထဲမှာ ချိုရှရှလေး
ဖြစ်သွားတာတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ဝိုင် အရည်အချင်းနဲ့ဆို မေဂျာတစ်ခုခုက

"queen"တစ်ယောက်ယောက်ကို သေသေချာချာကို ရနိုင်ပေမယ့် ရင်ထဲ မှာ
ထိသွားစေမယ့် ကောင်မလေးမျိုးကို မတွေ့ဘူးသေးပါ။

အခုဆိုရင် ဝိုင်အသက် ၁၉ နှစ်ကျော်ပြီ။ သင်္ချာဘာသာနဲ့ တက္ကသိုလ်
နောက်ဆုံးနှစ် ရောက်သည်အထိ အခု ကသာကို ရင်ခုန်သလို မျိုး မဖြစ်ဘူးပါ။

"ငွေကသာ" ဆိုတဲ့ ကသာသည် သိပ်ကိုလှသော
ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဆိုတာကိုတော့ မြင်တဲ့သူတိုင်း မငြင်းနိုင်ပါ။

ဆံဖျားကနေ ခြေဖျားအထိ သူမ တစ်ကိုယ်လုံးသည် သူ့နေရာ နှင့်သူ
ဟာကွက်ဆိုတာ မရှိအောင် အဆင်ပြေပြေ လှနိုင်လွန်းသူ ဖြစ် သည်။

မျက်လုံးလှလှလေးတစ်စုံကို ဝိုင်းရံထားတဲ့ မျက်တောင်မွှေး တွေသည်
အရှည်ကြီး မဟုတ်ပေမယ့် ထူထူစိပ်စိပ်လေးမို့ ကသာ မျက်လုံး လေးနဲ့
ကြည့်ခံလိုက်သော ယောက်ျားတိုင်း နောက်ထပ်နှစ်ခါလောက် ပြန်ကြည့်ရအောင်ကို
ဆွဲဆောင်မှု ရှိ၏ ။

နဖူးပြေပြေလေးရဲ့ အောက်က မျက်ခုံးတန်းလေးတွေကလည်း
မည်းမည်းထူထူကြီးလည်း မဟုတ်။ ပါးပါးတန်းတန်းလေးလည်း မဟုတ် ဘဲ
အနေတော်လေးသာ ဖြစ်ပြီး ဝင်းမွတ်နေတဲ့ မျက်နှာလေးပေါ်မှာ
ထင်းထင်းလင်းလင်းလေး ရှိနေ၏ ။

ဘေးက ကြည့်ကြည့် ရှေ့တည့်တည့်ကပဲကြည့်ကြည့် နှာတံ
စင်းစင်းလေးသည်လည်း ကသာ အလှကို ပိုပြီး ထင်ရှားစေ၏ ။

ထူထူအိအိ နှုတ်ခမ်းလေးတစ်စုံနဲ့ ရယ်လိုက်တိုင်း ပေါ်သွား သော
ပုလဲလေးတွေ စီထားဟန် သွားဖြူတန်းလေးတွေ စသည့် မျက်နှာ ပေါ်ရှိ
အလှအားလုံးသာမက ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် အသားအရည် အားလုံးတို့သည် တစ်ခုမှ
အပြစ်ပြောစရာ မရှိပါ။

အခုခေတ်မှာ ထူးထူးခြားခြားရှိခဲ့သော ကသာ ဆံပင်တွေသည် ပျော့ပြောင်းမည်းနက်ပြီး ပေါင်လည်အထိ တိတိရိရိ ရှိနေ၏။

ထိုဆံပင်တွေသည် တခြားကောင်မလေးတွေလို ပေါင်းတင်ခြင်း ဆံပင်ဖြောင့်ခြင်း၊ ဖယောင်းသွင်းခြင်းတို့ စသည်ဖြင့် ဆိုင်မှာ တကူးတက လုပ်ထားတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ သူမ နဂိုဆံပင်များ ဖြစ်သည်တဲ့။

ဒါကြောင့် ငွေကသာ ဆိုသော ကောင်မလေးသည် ဘာဆု တွေ တောင်းခဲ့လို့လည်း မသိစွာ သိပ်ကိုလှသည့် ကောင်မလေး တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

မိသားစုနဲ့ပတ်သက်လို့လည်း ဝိုင်နဲ့ကသာက အကျိုးပေးခြင်း တူတယ်လို့ ပြောရလောက်အောင် ဝိုင်မှာရော ကသာမှာပါ မိဘတွေ မရှိတော့ပါ။

ဝိုင်မှာ ဝိုင်ကို သိပ်ချစ်တဲ့ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက် ရှိသလို ကသာမှာလည်း ကသာကို သိပ်ချစ်တဲ့ အစ်မတစ်ယောက် ရှိသည်။

ကဲ ဘယ်လောက် အကျိုးပေးခြင်းကော တူသလည်းလို့။

ပထမနှစ် စတက်ခဲ့စဉ်က ကသာရဲ့ အလှဂုဏ်သတင်းကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေ ဆွဲခေါ်တော့ တကူးတက သူမတို့ အတန်းရှေ့က သွားကြည့်ဖူးပါသည်။

ဒီတုန်းက fresher ဖြစ်သော ကသာတို့ အတန်းပတ်ဝန်းကျင် မှာ ကျောင်းသားတွေ ခြေချင်းလိမ်နေ၏။ နဂိုထဲကမှ အတင်းခေါ်လိုသာ လိုက်လာရသော ဝိုင်က မျက်နှာတင်းတင်းနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို ဟောက် ပစ်လိုက်သည်။

ဝိုင်ရဲ့ အကျင့်ကိုက လူများများစိတ်ဝင်စားသော အရာဆို မနှစ်သက်တတ်ပါ။ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်သည့်ကိစ္စ ဆို

ပိုဆိုးပါသေးသည်။

ယောက်ျားတွေ အများကြီး လာပိုးပန်းနေသည့် ကြားမှာ ကိုယ် လည်း တစ်ယောက်အပါအဝင် မဖြစ်ချင်ပါ။ ရှက်ဖို့ကောင်းတယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်မိပါသည်။

ပိုင်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သော စိုးထူးနဲ့ မောင်မောင် တောင် ကသာကို ဆယ်ရက်လောက်အထိတော့ သွားကြည့်ပြန်လာ လုပ်နေသေးသည်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ လုံးလုံး မသွားတော့သလို ကသာ အကြောင်းလည်း ပြောသံ မကြားတော့ပါ။

အစတည်းက စိတ်ကို မဝင်စားသော ပိုင်ကတော့ နည်းနည်း မှကို သတိမရတော့ရာမှ ယခုနောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းတက်စမှာပဲ ပိုင် တို့နဲ့ မောင်နှမတွေလို ခင်သော မမတင့် (လေးလေးတင့်)က ယုဇန ပလာဇာတွင်ရှိသည့် သူမတို့ ဖိနပ်ဆိုင်တွင် ကသာနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ကသာအစ်ကို ဝမ်းကွဲတစ်ယောက်နဲ့ မမတင့် အမျိုးသားက သူငယ်ချင်းတွေတဲ့။ မမတင့် မင်္ဂလာဆောင်ကို ကိုကြီးနဲ့ ပိုင် တက်ခဲ့ ပေမယ့် ကသာကိုတော့ အမှတ်တမဲ့ပင် ဖြစ်သည်။

အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်စရာလည်း ကောင်းအောင် မမတင့် အသိုင်း အဝိုင်းနဲ့ မမတင့် အမျိုးသား အသိုင်းအဝိုင်းက မိန်းကလေးမိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း ဆွေမျိုးတွေသည် အမိစား၊ အလန်းစားတွေချည်းပဲ ဖြစ်သည်။

သတို့သမီး မမတင့်ကလည်း ငယ်ငယ်လေးတည်းက ဆွေမျိုး တွေလိုခင်သော ပိုင်နဲ့ကိုကြီးကိုတောင် အလုပ်တွေ အရမ်းရှုပ်ပြီး တစ်ခါပဲ လာနှုတ်ဆက်နိုင်သည်။

အခုမှသာ မမတင့်ကလည်း ဆိုင်မှာတစ်ယောက်တည်း ရှိတဲ့ အချိန် အမြဲတမ်း ဝယ်နေကျ ပိုင်ကလည်း တစ်ယောက်တည်း ဖိနပ်

လာဝယ်တဲ့အချိန်အပြင် ငွေကသာ ဆိုသော သူမကလည်း သူမ တူလေး အတွက် တစ်ယောက်ထဲ ဖိနပ်လာအားပေးသည့် အခါမှာတော့ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် ဆုံသွားသော အခွင့်အရေးကို မမတင့် လက်လွှတ်မခံဘဲ မိတ်ဆက်ပေး၏။

ကသာ ကတော့ မိတ်ဆက်ပေးလို့ စသိကြသောသူတို့၏ ရှေး
ထုံးစဉ်လာကို မဖျက်ဘဲ

"တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်"

လို့ ပြောတော့ သူမကို သတိထားပြီးသား ဝိုင်ကတော့ ပြုံးပြီး
ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် လေးရက်အကြာတွင် ကျောင်းမှာ ပက်ပင်းသွား တိုးတော့
နုတ်ဆက်ကြရင်းမှ အခုလို ဖုန်းဆက်ကြသည်အထိ ခင်မင် သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ပထမနှစ် စတက်တည်းက ကသာအချစ်ကို လိုချင်ကြသော သူတွေ
ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပေမယ့် ကသာက ဘယ်ယောက်ျား တစ်ယောက် ရဲ့ အချစ်ကိုမှ
လက်မခံခဲ့ပါ။

ဝိုင်နဲ့ရင်းနှီးသွားတော့ အတူတွဲလျှောက် ကင်နီတင်းအတူ ထိုင်
ကြတာကို ဝိုင်နဲ့ကသာ ချစ်သူဖြစ်သွားကြပြီလို့ အားလုံးက ထင်ကြသည်။

စိုးထူးနဲ့ မောင်မောင်ကလည်း ဝိုင်ဟာ ကသာ အရေးပေးခြင်း
ခံရသည့်အတွက် ကံကောင်းသူ တစ်ယောက်အဖြစ် ဝမ်းသာနေကြသလို
ကသာကိုလည်း အတင်း ဖွင့်ပြောခိုင်းနေပြီ။

စောစောက ပြောသလိုပေါ့။ ဝိုင်စိတ်ထဲမှာ ကသာလို တခြား
မိန်းကလေးတွေကို ရင်မခုန်ဘူးတာ မှန်ပေမယ့် 'ချစ်တယ်'လို့ ဖွင့်ပြော
ရအောင်အထိတော့ နည်းနည်းစောနေသေးတယ်လို့ ထင်သည်။

ဝိုင်က ထိုသို့အကြောင်းပြသောအခါမှာတော့ မောင်မောင် ရှုံ့ရှုံ့ မဲ့မဲ့နှင့်

"အခုခေတ်မှာ အခုတွေ့ပြီး အခု ချစ်တယ်တောင် ဖြစ်နေကြ ပြီကို ဘယ်လိုစောတယ် ပြောလို့ရမှာလဲ၊ မင်းတို့သိကြတာ နှစ်လပြည့် တော့မယ်လေ၊ ဒါ့အပြင် မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရင်းနှီးမှုကလည်း တော် တော် ခိုင်နေပြီကို"

"အေးလေ ဒီမှာ ဝိုင် သိပ်ပဲများမနေနဲ့နော်၊ အခုအချိန်ထိ ငွေကသာ့မှာ ရည်းစားမရှိသေးတာ မင်း ကံကောင်းချင်လို့ပဲ"

"ရည်းစားရှိတော့ကော ငါက ဂရုစိုက်မယ့်ကောင်လား"

"ဟုတ်ပါတယ် သိလည်း သိပါတယ်"

စိုးထူးက ခပ်ငေါ့ငေါ့လေးပြောတော့ ဝိုင် မသိသလိုဘဲ နေပြီး ထိုကိစ္စကို ဆက်မပြောတော့ပါ။

ဝိုင် ပြောတော့ စောသေးတယ် ဆိုတာ ကသာနဲ့ သိကြသော အချိန်ကာလကို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဝိုင်က ရင်ထဲမှာ ထိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက် ကို မတွေ့သေးလို့သာ ချစ်သူ မထားသေးခြင်း ဖြစ်သည်။ တမင်တကာ စတိုင်ကြီးနဲ့ ရည်းစားမရှိဘူးဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ကို လိုချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။

ခင်ခဲ့တဲ့ခွဲတဲ့ ကောင်မလေးတွေကို ရင်ခုန်လားလို့ ကိုယ့်ကို ကိုယ် ခဏ ခဏ မေးကြည့်ဖူးပြီးပြီ။

အဖြေကတော့ ဘယ်လိုမှ မနေဘူးဆိုတာဘဲ ဖြစ်သည်။

အခုဆိုရင် ဝိုင်ရဲ့အသက် (၁၉)နှစ်ကျော်ပြီး (၂၀) ထဲ ရောက် နေသောအခါ အပျော်ရည်းစားတော့ မထားချင်တော့ပါ။

ဝိုင်ရင်ထဲက တကယ်ချစ်လာသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကိုပဲ ချစ်သူအဖြစ်ရော လက်ထပ်သူ အဖြစ်ပါ သေသေချာချာ စိစစ်ပြီး ရွေးချယ်ချင်သည်။

ဒါကြောင့် ကသာနဲ့ တွဲနေရင်းကပဲ သူမကို တကယ် ချစ် မချစ်

ဆန်းစစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝိုင့်နှလုံးသားရဲ့အဖြေက တိတိကျကျ ထွက်မလာသေးသော အခါမှာတော့ 'စောသေးတယ်'ပြောတာ ဝိုင် မှန်တယ်လို့ တစ်ချစ်ချစ် တွက်ထားသည်။

ဒါပေမဲ့ ဝိုင် ထင်ပါသည်။ ဝိုင် ချစ်သောသူနဲ့ လက်ထပ်မယ့်သူ တစ်ယောက်တည်းဟာ ငွေကသာဆိုသည့် ကသာပဲ ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကျိန်းသေ ပြောရဲသည်။

ဘာလို့ ပြောနိုင်လည်းဆိုရင် အခုပဲကြည့်လေ ဘယ်ကောင် မလေးအကြောင်းကိုမှ ကြာကြာ ခေါင်းထဲမထည့်သော ဝိုင်က ကသာ အကြောင်းတွေကို အချိန်ကုန်ခံပြီး စိတ်ကူးယဉ်နေတာဟာ သူမကို ချစ်ဖို့အစ မဟုတ်လို့ ဘာလဲ။

ဝိုင်က ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ကျေနပ်ခြင်းများစွာနဲ့ လှိုက်လှိုက် လှဲလှဲ ပြုံးလိုက်သည်တွင် ဘယ်အချိန်တည်းက အနားရောက်နေမှန်း မသိသော ကိုကြီးက ပခုံးကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။

"အမလေး လန့်လိုက်တာ၊ ကိုကြီးကလည်း"

"ဟင် အဲဒီ လို လန့်မှာစိုးလို့ကို အသံတောင် နည်းနည်းမှ မထွက်ဘဲ ပခုံးလေးပဲ ကိုင်လိုက်တာပါနော်"

"ဟုတ်ပါတယ် ကိုကြီးရဲ့၊ အဲဒီ လောက် ရှင်းပြနေပုံထောက် တော့ ညှိမှာ စိတ်ကူးယဉ်စရာတွေ ရှိနေပြီလားလို့ မေးချင်နေတာ မဟုတ်လား"

ကိုကြီး ပါးစပ်က မပြောဘဲ ပြုံးပြုံးကြီး စိုက်ကြည်နေတာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် 'ဟုတ်တယ်'လို့ ဝန်ခံနေတာ သိတာပေါ့။

"တခြား မဟုတ်ပါဘူး ကိုကြီးရယ်၊ ငွေကသာ ဆိုတဲ့ ကောင် မလေးအကြောင်း တွေးနေတာပါ"

"တွေ့ရတဲ့ အကြောင်းရင်းက သူ့ဆီက ဖုန်းလာလို့လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဘာတွေ ပြောလည်းဆိုတာရော ကိုကြီး မသိဘူးလား"

"သိရပါတယ် ကိုကြီးရဲ့၊ ကသာကလေး မနက်ဖြန် ကျောင်း ကို
စောစောလာခဲ့တဲ့"

"ဒါပဲလား"

"ဒါပါပဲ၊ တကယ် ဘုရားစူး"

ဝိုင်က ဘုရားစူးလို့တောင် ကျိန်တွယ်ပြီး ပြောနေတော့ ကိုကြီး
ယုံရခက်ခက် ဖြစ်နေပုံရ၏ ။

"တကယ် ပြောတာပါ၊ ဒါနဲ့ ညီ ဘာလို့ စဉ်းစားတဲ့အထိ
ဖြစ်သွားလည်းဆိုတော့ ဒါလေး ပြောဖို့များ ဖုန်းဆက်စရာလား ဆိုတာပဲ"

"ဒါလေး ပြောဖို့ကို ဖုန်းဆက်တယ်ဆိုကတည်းက ငွေကသာ ဆိုတဲ့
ကောင်မလေး စိတ်ထဲမှာ ငယ်လေးကို မရိုးလို့ပေါ့၊ ငွေကသာတင် မဟုတ်ပါဘူးလေ
ငယ်လေးလည်း ကောင်မလေးကို သာယာနေပြီမို့လား"

"အဲဒါကို အကြိမ်ကြိမ် ဆန်းစစ်နေတုန်းပဲ"

"ဒါမျိုးကို ဆန်းစစ်တဲ့အခါမှာ ကိုယ့်အိပ်ရာပေါ်မှာ နဖူးပေါ်
လက်တင်ပြီး ဆန်းစစ်ရမှာ ငယ်လေးရဲ့"

"ဟုတ်တယ်နော် ကိုကြီး"

"ဟုတ်ပါတယ်ဆို"

"ညီသာ ကသာကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အဖြေ ထွက်လာရင် ကိုကြီး
သဘောတူရဲ့လားဟင်"

"ငယ်လေးကလည်း ငွေကသာ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးမျိုးနဲ့ ဘာသဘောမတူစရာ ရှိလဲ၊ ငယ်လေး ဒီလို မမေးခင်တည်းက ကိုကြီး စုံစမ်းထားပြီးသား၊ တင့်တင့် ပြောတာနဲ့ကို မကျေနပ်နိုင်သေးဘဲ ကိုကြီး ကိုယ်တိုင်ကို အတွင်းကျကျ စုံစမ်းထားတာ၊ ငယ်လေး ငွေကသာကို စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုရင်တောင် ကိုကြီးက စိတ်ဝင်စားအောင် တိုက်တွန်း မလို့"

ကိုကြီး ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ဝိုင် ပျော်သွားပါသည်။

"ဟော မတ်တပ်ကြီး စိတ်ကူးယဉ်နေပြန်ပြီ ထင်တယ်"

"မဟုတ်ပါဘူး"

"မဟုတ်ရင် ထမင်းစားကြမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ကိုကြီးထက် အရပ်ပိုရှည်သော ဝိုင်က ကိုကြီးကို ဖက်ပြီး ထမင်းစားဖို့ အိမ်ထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

မေမေ့ရဲ့ ဝမ်းကွဲအစ်မ အပျိုကြီး ကြီးမေနဲ့ မိချောဆိုသော ကောင်မလေးက အနားကနေ လိုလေသေးမရှိ ပြင်ဆင်ပေးနေ၏ ။

"ကြီးမေ တစ်ခါတည်း ဝင်စားလေ"

"အင်းလေ အချိန်လည်း မရှိတော့ဘူး"

"စားပါ သားတို့ရယ် ကြီးမေ မဆာသေးလို့ပါ"

ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ အခုမှ ခြောက်နာရီတောင် မထိုး သေးပါ။

ကိုကြီးက ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်သောသူပီပီ မနက်ည ထမင်း ကို အချိန်မှန်မှန် စားသည်။ သူ စားသလို ညီဖြစ်သော ဝိုင်ကလည်း လိုက်စားရသည်။

ဝိုင် (၁၂ နှစ် ၁၃ နှစ်)သားလောက်ကတည်းက ဖေဖေနဲ့မေမေ

ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးသွားသောအခါ ဝိုင်ထက် (၁၀)နှစ်ကြီးတဲ့ ကိုကြီး ကပဲ ဝိုင်ကို မိဘလိုရော အစ်ကိုလိုရော ထိန်းကျောင်းရင်း အရမ်း အချစ်တွေ ပိုခဲ့သည်။

ဖေဖေ မေမေရဲ့ ဆွေမျိုးတွေသည် ကိုကြီးနဲ့ဝိုင်ကို ငယ်သေး တယ်ဆိုပြီး မိဘတွေ ထားခဲ့သော လုပ်ငန်း၊ အတွင်းပစ္စည်းနဲ့ ငွေကြေး မြောက်မြားစွာတို့ကို ထိန်းသိမ်းထားချင်ကြောင်း ပြောလာတော့ ကိုကြီး က လုံးဝ လက်မခံခဲ့ပေ။

ထိုကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမျိုးတွေအားလုံးက သူတို့စေတနာကို စော်ကားတယ်ဆိုသည့် ပုံစံမျိုး ပြောပြီး ကိုကြီးနဲ့ ဝိုင်ကို ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ကြဆိုကာ လှည့်မကြည့်တော့ပါ။

အသက် (၂၃)နှစ်တောင် မပြည့်သေးသော ကိုကြီးသည် ရွှေ ပြည်သာမှာရှိသည့် ဘီစကစ် စက်ရုံကို သူ တစ်ယောက်တည်း ကြိုးစား မတ်တည်ခဲ့သည်။

မိဘတွေရှိစဉ်က ကိုကြီးနဲ့ဝိုင်သည် ဘီစကစ် စက်ရုံကို လိုက် သွားနေကြ ဖြစ်သည်။ ဝိုင်ကသာကလေးပီပီ လုပ်ငန်းလည်ပတ်မှုကို စိတ်ဝင်တစား မရှိပေမယ့် ကိုကြီးကတော့ လေ့လာမှတ်သားခဲ့သူ ဖြစ် သည်။

ရုတ်တရက်ကြီး မေမေ ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ပြီး ဆုံးသွား တော့ မေမေ့ကို သိပ်ချစ်သော ဖေဖေသည် အရူးတစ်ယောက်လို ခံစား ရင်း ရောဂါရှာမရဘဲ အိပ်ရာထဲ ဗုန်းဗုန်းလဲခဲ့ပြီးနောက် လပိုင်းအကြာမှာ ဖေဖေ ဆုံးသွားခဲ့သည်။

ဒီတုန်းက ကလေးပီပီ ရှိက်ကြီးတင် အော်ဟစ်ငိုနေသော ဝိုင်ကို ကိုကြီး အံကြိတ်ပြီး တတွတ်တွတ် ချောခဲ့တာ ဝိုင် မျက်နှာကို အရိပ်လိုကြည့်ပြီး ဘာမဆို ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တာတွေကို ဘယ်တော့မှ မမေ့အောင် မြင်ယောင်နေသည်။

ကိုကြီးသည် ဝိုင်ရဲ့ ဒုတိယမိဘပင် ဖြစ်သည်။

ကိုကြီးလက်ထက်ကြမှ လုပ်ငန်းသည် ပိုပြီး အောင်မြင်ခဲ့ သည်။

ဝိုင်ကတော့ အခုချိန်ထိကို လုပ်ငန်းထဲ၌ စိတ်မဝင်စားသေးဘဲ
ပျော်ပါးလည်ပတ်မယ်၊ သုံးမယ် ဖြုန်းမယ် ဆိုတာပဲ ရှိသည်။

ဝိုင်ဟာ ကျောင်းသားပဲ ရှိသေးတဲ့အတွက် ဘာလုပ်ငန်းကိုမှ
စိတ်ဝင်စားစရာ မလိုသေးဘူးလို့ ကိုကြီး ခဏ ခဏ ပြော၏။ ဝိုင် သုံးသမျှကို
တစ်ချက်မငြိုငြင်ဘဲ အပြုံးမပျက် ဖြည့်ဆည်းပေးနေသူ ဖြစ်သည်။

"ကိုကြီး ရှာသမျှ ငယ်လေး အတွက်" တဲ့။

ကိုကြီးက ဝိုင်ကို ခေါ်တာတောင် 'ငယ်လေး'ပဲ ခေါ်သည်။

ဒီလောက် ချစ်သည့် ဒီအစ်ကိုကို ဝိုင်ကလည်း တုန်နေအောင် ကို
ချစ်ရပါသည်။ ကိုကြီး မကြိုက်တာကို ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး ဆုံး ဖြတ်ထားသည်။

တကယ်လို့ ကသာနဲ့သာ ကိုကြီးက သဘောမတူဘူးဆိုရင် ကော ဝိုင်
နားထောင်မှာလား။

အတွေးနဲ့အတူ ကိုကြီးကို ဖျတ်ခနဲ အကြည့်မှာတော့ ဘာမှ မသိသော
ကိုကြီးက ဝိုင်ပန်းကန်ထဲကို ဟင်းတွေ ခပ်ထည့်ပေးနေ၏။ ထမင်းစားတိုင်း ဝိုင်
ကိုယ့်ဟာကို ထည့်စားစရာ မလိုအောင် ကြီးမေနဲ့ ကိုကြီးက ဝိုင် ကြိုက်တတ်သော
ဟင်းတွေကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ထည့်ပေးကြ၏။

ဝိုင်ဘဝမှာ ငယ်ငယ်လေးနဲ့ မိဘမဲ့သွားတာကလွဲရင် ဘာလို သေးလဲ။

အစစ ပျော်ရွှင်မှုတွေနဲ့ ဝိုင်းရံနေတဲ့ ဝိုင်သည် ငွေကသာ ဆို သည့်
ယောက်ျားလေးတွေ အထင်ကြီး လေးစားသော ကောင်မလေးနဲ့ သာ
ချစ်သူဖြစ်သွားခဲ့ရင် ဝိုင် ဆက်ပြီး မတွေးရဲပါဘူး။

အခန်း (၂)

"ငွေကသာက အခု မင်းကို ရင်းရင်းနှီးနှီး နေသလိုမျိုး ဘယ်
ယောက်ျားလေးနဲ့မှ မနေခဲ့ဘူးတဲ့"

"ဟုတ်လား ဒါဆို ဝိုင်သွေးသစ် ဆိုတဲ့ ကောင်ကြီးက အထင်
ကြီးစရာကြီးပေါ့"

"နောက်ပြီး ဝိုင်သွေးသစ်ကသာ ချစ်တယ်လို့ ပြောရင် ငွေ
ကသာကလည်း ကျိန်းသေကြီးကို ပြန်ချစ်မှာတဲ့"

"ရင်ခုန်စရာကြီးနော်"

"လူတွေအားလုံးကလည်း ဝိုင်သွေးသစ်နဲ့ ငွေကသာ ချစ်သူ
တိတိလင်းလင်း ဖြစ်မယ့်နေ့ကို စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်တဲ့"

"အမလေး ဂုဏ်ယူစရာ ကောင်းလိုက်တာနော်"

မောင်မောင်နဲ့ စိုးထူးက ဝိုင်ကို အလယ်မှာထားပြီး တစ် ယောက်
တစ်ခွန်းနဲ့ နောက်ပြောင်နေကြတော့ ငြိမ်ငြိမ်လေးပဲ ပြုံးနေ လိုက်သည်။

"ဟေ့ကောင် ငွေကသာ့ကို ဘယ်တော့ ဖွင့်ပြောမှာလဲ"

ဟော မြားဦးက ဝိုင်ဘက်ကို လှည့်လာပြီ။ ဝိုင် ဘာပြောရမှာလဲ။
သူငယ်ချင်းတွေက ပြောင်သလိုလိုရော အတည်လိုလိုရော မေးနေကြပြီ။

"ချက်ချင်းပဲ နားက ကန်းသွားပြီ"

"မင်းတို့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ"

"အံမယ် သူ့အတွက်လည်း ပြောရသေးတယ်၊ ပြန်ဟောက် နေတယ်"

"အမှန်တော့ ငါတို့ကိုက မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဖြစ်နေတာ မောင်မောင်ရဲ့"

"ကိုယ့် သူငယ်ချင်း ချောချောလှလှလေးကို ကောင်းကောင်း မွန်မွန်လေး ဖြစ်သွားစေချင်လို့ပါကွာ"

"မှန်တယ် ဒါပေမဲ့ ကြားက ကိုယ်တွေကသာ လူရောစိတ်ရော မောတာ၊ သူကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ မတွေ့ဘူးလား"

အခုထိ တစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောဘဲ ခပ်အေးအေးသာ ထိုင်နေ သော
ဝိုင်ကိုကြည့်ပြီး မောင်မောင်နဲ့ စိုးထူး အားမလို အားမရ ဖြစ်နေကြ သည်။

"ဟုတ်ပါကွာ ဒီမှာ ဝိုင် မင်း ငွေကသွားကို နည်းနည်းမှ
စိတ်မဝင်စားဘူးလား"

"ငါ စဉ်းစားနေတယ်"

"ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေခြင်း၊ သူကပဲ စဉ်းစားရတယ် ရှိရသေး"

"မင်းတို့ ဒီလိုတော့ မပြောနဲ့လေ၊ ယောက်ျားမှာလည်း အ သည်းနဲ့ပဲ၊
တကယ် မချစ်ဘဲနဲ့ ထင်ယောင် ထင်မှားတော့ ကသွားလို့ မိန်းကလေးမျိုး
'ချစ်တယ်'လို့ မပြောချင်ဘူး"

"ဘာ ထင်ယောင်ထင်မှားလဲ၊ ငွေကသာလို အဘက်ဘက်က
သာလွန်နေတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ဘာလို့ တကယ် မချစ်နိုင် စရာရှိလဲ"

"နေပါဦး ဘာဖြစ်လို့ အရေးတကြီးကို ချစ်ရေးဆို ခိုင်းနေရတာ ပဲ"

"မင်း နောက်ကျသွားမှာ စိုးလို့ပေါ့"

"ဘယ်သူက ငါ့ထက် ဦးနေလို့ မင်းတို့က စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်နေရ တာလဲ"

ဝိုင်က ထိုသို့ မေးလိုက်သောအခါမှာတော့ နှစ်ကောင်သား ပြန်ပြောစရာ

စကားအစား အသံတိတ် ရေရွတ်နေပါ၏။

"ချက်ချင်းပဲ ငါနဲ့ ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက် ရှိနေသလိုလို"

"တော်ပြီကွာ မင်းကို မပြောတော့ဘူး"

မောင်မောင် စိတ်ကောက်ပြီး ထသွားတော့ စိုးထူးသာ အနား မှာ ထိုင်ကျန်ခဲ့၏။

"ငွေကသွာ သူငယ်ချင်း သန္တာက ပြောတယ် သိလား"

စိုးထူးက ဝိုင့်ကို မကြည့်ဘဲ ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

"မင်းက အရမ်းကံကောင်းတယ်တဲ့"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ထီလည်း မပေါက်ပါဘူး"

"မနောက်နဲ့ကွာ၊ အတည် ပြောမလို့"

"မနောက်ပါဘူး မင်း ပြောတာကရော အဆက်အစပ် ရှိလို့ လား"

"ငွေကသွာအကြောင်း ပြောနေတဲ့နောက် ဒါပဲဖြစ်မယ်ဆိုတာ မင်း နားမလည်ဘူးလား၊ ရူးဟန်ဆောင်နေတာ မသိဘူး မှတ်နေလား"

စိုးထူး ဟောက်တော့ ဝိုင်က မသိမသာ ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

"ငွေကသာက ဘယ်လို ယောက်ျားကိုမှ လက်ခံပြီး စကား ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကိုတော့ လက်ခံရုံတင် မကဘူး၊ အရမ်းကို လိုလားနေတာဆိုတော့ သေချာတယ်တဲ့"

"ငါ့ကို သူလည်း စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား"

"အေး ဟုတ်တယ်"

"ငါလည်း သူ့ကို တခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့ မတူဘူးလို့ ပြောပြီး ပြီပဲ၊

ကသုလို့ အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံ ကျော်လွန်နေတဲ့အပြင် ဣန္ဒြေ သိက္ခာလည်း ရှိတဲ့ လူမျိုးကိုတော့ အချိန်နည်းနည်း ယူချင်တယ်"

"တော်ပြီ ဒီလောက်အချိန်ယူပြီးရင် တော်လောက်ပြီ၊ တော်ကြာ ငွေကသာက မင်းကို သိပ်ကြီးကျယ်တယ်ထင်ပြီး ခေါက်သွားမှာ စိုးလို့ ပြောတာ"

"အေးပါ မင်းတို့ စေတနာကို ငါ နားလည်ပါတယ်၊ စိတ်ချ သိပ်မကြာတော့ဘူး"

ဒါတောင် စိုးထူးက သိပ်ကျေနပ်ပုံမရပါ။

ခဏကြာမှ ငွေကသာတို့အုပ်စုနဲ့ မောင်မောင်ပါ ရောက်လာ၏ ။

"ငါတို့က လိုက်ရှာနေတာ"

"ဘာကျွေးမလို့လဲ"

"အမလေးဟယ် ဘာစားချင်လဲပြော"

"ရပါတယ် စေတနာရှိတာ ကျွေးပေါ့"

"ဒီလိုဟ ဒီနေ့ သန္တာရဲ့ မွေးနေ့လေ၊ အဲဒါ သန္တာက စားချင် တာလည်း ကျွေးမယ်၊ ရုပ်ရှင်ပြမယ်၊ ဘုရား သွားမယ်တဲ့"

"ငါတို့ပါပေါ့"

"အေးပေါ့ နင်တို့ကို လိုက်ရှာပါတယ်ဆိုမှ နင်တို့ကို ခေါ်ချင် လို့ပေါ့"

"ဟုတ်လား သန္တာ"

"ဟုတ်တယ် ကဲ အချိန်မရှိဘူး သွားကြမယ်"

"မိုက်တယ်ဟေ့ ဒီနေ့ စားရချည်သေးရဲ့၊ ဟေ့ကောင် ပိုင် ထလေ သွားမယ်"

ဝိုင်က ထိုင်ရာမှ အသာအယာ ထလိုက်ပြီး ကသာကို ပြုံးပြ လိုက်သည်။
ပြန်ပြုံးပြသော ကသာ မျက်နှာလှလှလေးသည် အကြည့် မလွဲနိုင်အောင်ကို
စွဲဆောင်မှု ရှိလွန်းပါသည်။

ဒီလိုကောင်မလေးမျိုးကို ချစ်တယ်ပြောဖို့ ဘာလို့ အချိန်ဆွဲနေ ရတာ
လဲဆိုတာတော့ ကိုယ့်ကိုကိုလည်း မသိတော့ပါဘူး။

မောင်မောင်၊ စိုးထူးနဲ့ ကသာ သူငယ်ချင်းတွေ ရှေ့က ခပ် သုတ်သုတ်
လျှောက်ကြတော့ ဝိုင်နဲ့ကသာ နှစ်ယောက်သာ အလိုလို နောက်က ဖြစ်သွားသည်။

ကသာသည် တော်တော်ကို ဣန္ဒြေရပြီး အေးချမ်းသော မိန်း ကလေး
ဖြစ်ပါသည်။

သန္တာရဲ့ မွေးနေ့သည် ဝိုင်နဲ့ကသာ ပိုပြီး ရင်းနှီးစေဖို့အတွက်
ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ပထမဦးဆုံး မနက်စာ ထမင်းစားကြတော့ ဝိုင်နဲ့ကသာက
ဘေးချင်းကပ်လျက် ဖြစ်သည်။ ကျောင်းမှာလည်း ကင်္ဂ်တင်း ထိုင်ကြ သောအခါ
အခုလို ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး စားသောက်ဖူးပေမယ့် အခုလောက် ရင်မခုန်ဘူးပါ။

ထမင်းစားပြီး ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးသို့ သွားကြသည်။ မွေးနေ့ရှင် သန္တာက
ဘုရားရှိခိုး ပုတီးစိပ်နေသလို မောင်မောင်တို့နှစ်ယောက်နဲ့ ကသာရဲ့ နောက်ထပ်
သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဖြစ်သော စန္ဒီနဲ့ ပပ တို့ သည် ဘယ်ကို ပျောက်သွားမှန်းကို
မသိတော့ပါ။

ကသာ တစ်ယောက်တည်း တရားထိုင်နေတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝိုင်
စောင့်ပေးမှ ကောင်းမှာပေါ့။

ကော်ပတ်ရပ်လေးတစ်ရပ် ချထားသလို ကသာ တရားထိုင် နေသည့်
ဘေးတိုက်အလှလေးကို စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ငေးကြည့်နေမိ သည်။

တော်တော်ကြာမှ သူမ တရားထိုင်လို့ ပြီးသွား၏။ ဝိုင်ကို တွေ့တာနဲ့ ကျေနပ်သွားသော ကသာ မျက်နှာလေးသည် အလွန်အလွန်ကို ကျက်သရေ ရှိနေပါသည်။

"ကသာ့ကို စောင့်ပေးနေတာလား ဝိုင်"

ဝိုင်က ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ခေါင်း ညိတ်ပြလိုက်သောအခါ ဝိုင် သိပ်ချစ်သည့် အပြုံးလေးနဲ့ ပြုံးပြပြီး အသံတိုးတိုးလေးနဲ့

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်" တဲ့။

"ရပါတယ် ကသာ"

"ဘယ်ရောက်ကုန်ကြပြီလဲ ဟင်"

"ရင်ပြင်တော်ကို ပတ်ကြတယ် ထင်တယ်"

"လာလေ ဝိုင်၊ ကသာတို့လည်း တစ်ပတ် ပတ်ရအောင်"

ဝိုင်နဲ့ကသာကိုကြည့်ပြီး ချစ်သူ မဖြစ်ကြသေးဘူးဆိုတာ မြင်တာ နဲ့ သိနိုင်ပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နှစ်ယောက်သား လျှောက်ကြပုံ ကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ။ တစ်တောင်လောက် ခွာပြီး လျှောက်နေကြတာ ကိုး။

ကျောင်းမှာတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရောပြီး အုပ်စုလိုက်သာ လျှောက်ဖူးကြပြီး ရင်းနှီးကတည်းက အခုလို တစ်ခါမှ အပြင်ကို ထွက် မလည်ဘူးပါ။

ကသာ့ အရင် ခင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကောင်မလေးတွေတုန်းကတော့ သူတို့ ပူဆာလို့ အပြင်မှာ ထွက်လည်တာတို့ တစ်ခုခု စားသောက်တာ တို့ ရှိဖူးပါတယ်။ ဒီတုန်းက အသားချင်းတောင် ထိကာ ပူးပူးကပ်ကပ် လျှောက်ကြပြီး ဘယ်သူတွေက ဘယ်လိုထင်မှာတို့ ဘာညာတွေ မတွေ့ မိပါဘူး။

"ပြန်ဆင်းသွားကြပြီလား မသိဘူးနော်"

"ဟုတ်မယ် ကသာ၊ တို့လည်း ဆင်းရဲအောင်၊ သူတို့ကို မတွေ့
တော့လည်း ကားပေါ်ကပဲ စောင့်တာပေါ့"

ဝိုင့် စကားကို ကသာက ကျေကျေနပ်နပ်ပင် ခေါင်းညိတ်ပြ တော့
နှစ်ယောက်သား ဓာတ်လှေကားရှိရာဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့သည်။

သိသိသာသာရှောင်ပေးသော သူငယ်ချင်းတွေသည် တကယ် ပင်
အောက်မှာ စောင့်နေကြ၏ ။

"ကဲ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ဘယ်မှာကြည့်မှာလဲ
မွေးနေ့ရှင်ကြီး"

"နင်တို့ဘာသာ ကြိုက်တဲ့ရုံမှာသာကြည့်ကြ၊ ရုပ်ရှင်ကိုတော့ ငါ
မပြဘူးနော်"

"နင်ကလည်း ဆင်ပြောင်ကြီး အမြီးကျမှ တစ်နေတယ်"

"အစတည်းက ဘုရားသွားပြီး တစ်ခုခု ကျွေးမယ်ပဲ ပြောတာ၊
ရုပ်ရှင်ပြမယ်လို့ ငါ မပြောဘူး"

"ဒါဆို ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူပြောတာလဲ"

"ဒေါ်ပပဆွေ ပြောတာလေ"

"ဒါဆို နင် ရုပ်ရှင်ပြ ပပ"

"ဘာလို့ ပြရမှာလဲ၊ ငါက ရုပ်ရှင်ကြည့်ရမယ်ထင်လို့ ပြောတာ ပေါ့"

"အဲဒါဆို ရုပ်ရှင်က ဘယ်သူပြမှာလဲ"

သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူညံနေကြတာကို
ထုံးစံအတိုင်း ကသာက ပြုံးကြည့်နေ၏ ။

ဝိုင်က ရုပ်ရှင်ပြမယ်လို့ ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် သူငယ်ချင်းတွေ နဲ့ ကသာ တစ်မျိုးထင်မှာ စိုးရိမ်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေးပဲ နေလိုက်သည်။

"ကဲ ဘယ်သူမှ မပြရင်လည်း ပြန်ကြမယ်"

"သန္တာရယ် ဒါလေးကျမှ နင်ကလည်း တွယ်ကပ်နေလိုက်တာ၊ နင်ပဲ ပြလိုက်ပါတော့"

"ဘာလို့ ပြရမှာလဲ၊ မွေးနေ့လုပ်တာ အပျော်အပါး မပါဘူး"

"ဒါဆို ပြန်မယ်ဟာ"

ပပ စိတ်ကောက်ပြီး ကားပေါ် တက်ထိုင်နေတော့ မောင်မောင် က အထာနဲ့ ကြည့်လိုက်ပြီး

"ကဲ ကဲ အားလုံး နေရာယူကြ၊ ကျွန်တော်မျိုးပဲ ကြည့်ချင်တဲ့ ရုပ်ရှင်ကားကို လိုက်ပြပါတော့မယ်ဗျာ"

ဒီတော့မှ အားလုံး ဆူညံစွာ ထအော်လိုက်သလို ဝိုင်ရင်ထဲမှာ လည်း အပျော်လေးတွေ ဖြတ်စီးသွားပါသည်။

သမ္မတရုံက ကားကိုပဲ ကြည့်ဖို့ အားလုံး သဘောတူညီမှု ရသွားသည်။

ရုပ်ရှင်ရုံထဲ ရောက်တော့ ဝိုင်ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် ဝိုင်နဲ့ ကသာကို အစွန်ဆုံး ခုံနှစ်လုံးမှာ ဘေးချင်းကပ်လျက် ထားသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ့်ရဲ့ ရင်ခုန်သံတင်မကဘဲ ကသာရဲ့ ရင်ခုန် သံကိုပါ ကြားနေရသည်။

ကသာသည် သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်နဲ့ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ထား တာကို ငြင်းဆန်ခြင်းလည်းမပြု၊ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဟန်လည်း မပြဘဲ သာမန်လူတစ်ယောက်လို ရုပ်ရှင်ကိုပဲ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေ၏ ။

ဝိုင်မှာသာ ဖင်ထိုင်လို့မကျဘဲ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ ဝိုင်
သေသေချာချာ ပြောနိုင်တာကတော့ ကသာလည်း စိတ်တွေ အရမ်း
လှုပ်ရှားနေတာကို ဖြစ်သည်။

ဒီနေ့လေးကတော့ ဝိုင်နဲ့ကသာအတွက် ပထမဦးဆုံး အမှတ်
တရနေ့လေးဆိုတာ ချစ်သူဖြစ်သွားကြရင် ပြန်ပြောပြမယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ
မှတ်သားထားလိုက်သည်။

*

အခန်း (၃)

ကျောင်းကိုပဲ အမြန်ဆုံး ရောက်ချင်စိတ် စောနေသော ဝိုင်က လမ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ တုံ့နှေးတုံ့နှေး သွားနေသည့် ကားလေးကို စိတ် မရှည်တော့ဘဲ ကျော်တက်ဖို့အတွက် လမ်းဘေးမှ ကပ်ပြီး အဖြတ်တွင် မိုးရွာလို့ တင်ကျန်နေသော ဗွက်အိုင်လေးထဲက ရေတွေသည် ကားဘေး နား ကပ်လျှောက်သွားသည့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို စင်ကုန်ပါတော့ သည်။

ဗွက်ရေတွေ ဖြစ်သည့်အတွက် အမျိုးသမီး၏ စကားအဖြူနဲ့ အကျ..အောက်နားတွေသည် မြင်မကောင်းအောင် ညစ်ပတ်ကုန်ပါသည်။

"ဟာ ပြဿနာပဲ"

ဝိုင်က ညည်းတွားရင်း ကားပေါ်က ဆင်းလာလိုက်သည်။

ဗွက်ရေတွေ စင်သွားသော အမျိုးသမီးသည် ပေကျံသွားသည့် သူမ အကျ.. စကားနဲ့ ခြေထောက်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ဝိုင်ကို ကြည့်လိုက်သည်တွင် တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထကာ သူမရဲ့ စူးရဲသော အကြည့်တွေအောက်ကပဲ

"အားနာလိုက်တာဗျာ၊ တောင်းပန်ပါတယ် ဆိုတဲ့ စကား လောက်နဲ့တော့ ကျေအေးလို့ရတဲ့ အရာမျိုး မဟုတ်ဘူး"

"ဒီတော့"

"ဗျာ"

"တောင်းပန်လို့ ရတဲ့ကိစ္စမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ ဘာလုပ်ပေး နိုင်မလဲလို့ မေးချင်တာပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ၊ ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးပါရစေ ဒီက ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကိုလည်း ပြောပါ"

"အိမ်ကို ပြန်မှာဆိုရင်တော့ မင်းပြောတာ မဆိုးပါဘူး၊ အေး လေ ဒီပုံစံကြီးနဲ့ဆိုရင်တော့ အိမ်ပြန်မှပဲ ဖြစ်တော့မှာပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ တက်ပါ ခင်ဗျာ၊ ဘယ်ကို ပို့ပေးရမလဲ၊ ကျွန်တော့် ကို စိတ်မဆိုးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ဝိုင်က ကားတံခါးကို ကမန်းကတန်း ဖွင့်ပေးရင်း ပြောလိုက် တော့ သူမက သွားညီညီ လှလှလေးတွေ ပေါ်တဲ့အထိ ပြုံးလိုက်တာကို ငေးသွားမိသည်။

သူမကလည်း ကသာလိုပဲ ရယ်လိုက်ရင် သိပ်လှသည့် မိန်းကလေးပါလားလို့ စိတ်ထဲက တွေးရင်း သူမ ကားပေါ်ရောက်တာနဲ့ ဝိုင်လည်း ကမန်းကတန်းပင် ကားပေါ် တက်လိုက်သည်။

"တာမေ့ သီတာမှတ်တိုင်နားက (...)လမ်းကို မောင်းပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

အမြန်ကျောင်းကို ရောက်ချင်ဇောနဲ့ အလွယ်လိုက်ကာမှ ပိုပြီး ကြန့်ကြာသွားသည့် အဖြစ်ကို တွေးရင်း ဘက်မှန်ထဲက သူမကို အမှတ် တမဲ့ ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့ခမျာ သွားချင်သော ခရီးကို မသွားရတော့သည့်အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိသည်။ ဘာမှလုပ်လို့မရတဲ့ အရာပေမယ့် တခြား မိန်းကလေး တစ်ယောက်ယောက်သာဆို ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့ မှာ သေချာသည်။

"ကျွန်တော် ထပ်ပြီး တောင်းပန်ပါတယ်နော်"

"တမင်လုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲကွယ်"

"ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကြောင့် လိုရာခရီးကို မသွားရတော့ စိတ် မကောင်း ဖြစ်မိပါတယ်"

"ရပါတယ် နောက်နေ့မှ သွားလည်း ရတယ်၊ ဒီအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါနဲ့၊ မင်းသာ အရေးကြီးရတဲ့ကြားမှာ တို့ တွေအတွက် အလုပ်ပိုသွားတာ ပြန်အားနာမိတယ်"

"မဟုတ်တာဘဲဗျာ၊ ကျွန်တော် အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ ပြောပ လောက်တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟို အဝတ်အစားလဲပြီးရင် ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ"

"ရပါတယ် ဒီကိစ္စ ခေါင်းထဲ မထည့်ပါနဲ့တော့"

ခဏတော့ ဝိုင်နဲ့သူမကြားမှာ တိတ်ဆိတ်မှုတွေ ဖုံးလွှမ်းသွား သည်။

သူမ ပြောသောလမ်းထဲကို အရောက်မှာတော့ ဝိုင်က မေးဖို့ ပြင်နေစဉ်မှာပင်

"ကားအနီလေးရဲ့နောက်မှာ ရပ်လိုက်ပါနော်"

သူမ ပြောသည့်အတိုင်းပင် ကဖုကုင ကားလေးနောက်မှာ ဝိုင် ကားလေး ရပ်လိုက်ပြီးတာနဲ့ သူမ ဆင်းလိုက်ကာ

"ကျေးဇူးတင်တယ်နော်"

ဒါပဲ ပြောပြီးတာနဲ့ ဝိုင် ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်ပြောချိန်မရလိုက်ပါ။ ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ ရှစ်ထပ်တိုက်ကြီး၏ လှေကားထစ်ကနေ သူမ တက်သွား ပါသည်။ ကားပေါ်ကနေ ထိုင်ပြီး ရှစ်ထပ်တိုက်ကြီး၏ အခန်းတိုင်းကို လိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ထိုနေရာက ထွက်လာခဲ့သည်။

ခွင့်လွှတ်တတ်သော သူမ မျက်နှာနဲ့ အပြီးလေးကို ပြန်မြင် ယောင်ရင်း ပုံမှန်အတိုင်း ကားမောင်းလာခဲ့သည်။ နောက်ကို ဘယ်တော့ ပဲဖြစ်ဖြစ်

ဆန္ဒမစောဖို့ကို ခေါင်းထဲမှာ စွဲနေအောင် မှတ်ထားလိုက်သည်။

အတန်းတက်နေပြီဖြစ်သည့်အတွက် ဆရာအလစ်မှာ ခပ်သွက်သွက်လေး ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ ဟိုနှစ်ကောင်က နောက်ကျတဲ့အကြောင်း ရင်းကို မျက်လုံးကြီးတွေနဲ့ စစ်ဆေးနေ၏ ။

ဝိုင်က မသိဟန်ဆောင်ပြီး ဆရာ စာသင်နေတာကို စိတ်ဝင် စားဟန်နဲ့ နားထောင်နေတော့ တစ်ယောက်တစ်မျိုး အသံတိတ်ဆဲနေ ကြ၏ ။

"ဘာကိစ္စတွေ အရေးကြီးလို့ နောက်ကျတော်မူရတာ လဲ"

ဆရာတောင် အခန်းအပြင် မရောက်ခင် မောင်မောင်က စတင် စစ်ဆေးပါတော့သည်။

"တစ်ခါတလေလည်း နောက်ကျမှာပေါ့ကွာ"

"ဘာအလုပ်အကိုင်မှ မရှိတဲ့မင်းက တစ်ခါတလေမှကို နောက် ကျစရာ အကြောင်းမရှိဘူး"

"အခု နောက်ကျတယ်ကွာ ဘာဖြစ်လဲ"

"ဟ ဘာလို့ ဒေါသဒီလောက်ကြီး နေတာလဲ"

"မင်းတို့ကလည်း ဘာကိစ္စ တရားခံစစ် စစ်နေတာလဲ၊ ဘာလဲ ကသာနဲ့ တစ်နေရာရာမှာ တွေ့နေတယ်လို့ ထင်လို့လား"

"ဟင်း မလုံမလဲနဲ့"

စိုးထူး ခပ်မဲ့မဲ့လေး လှမ်းပြောသလို မောင်မောင်ကလည်း မချို့မချဉ်နဲ့ ပခုံးတွန့်ပြပြီး

"မထင်ပါဘူး ဘာဖြစ်လို့ မထင်လဲဆိုရင် ငွေကသာက ငါတို့ နဲ့ စကားပြောပြီး စောစောကမှ ထသွားတာလေ"

ဒီတော့မှ ဝိုင်က မျက်နှာချိုသွေးလိုက်ပြီး

"ကသာ ငါ့ကို မမေးဘူးလား"

"မသိဘူး"

"ခုကျမှ ချော့မလာပါနဲ့"

"ငါ နောက်ကျရတဲ့အကြောင်းရင်းကို ပြောပြမယ်လေ"

"မသိချင်ပါဘူး"

"တကယ်လား နောက်မှ ငါ မပြောဘူးလို့ မလုပ်နဲ့နော်"

ဝိုင် အတည်ပေါက်နဲ့ ပြောလိုက်သောအခါမှာတော့ နှစ်ကောင် သား
စိတ်ဝင်တစားပုံပေါက်လာပြီး မျက်လုံးပြူးကြီးတွေနဲ့ ကြည့်လာ၏။

ဝိုင်က တစ်ချက်ရယ်လိုက်ကာ ဖြစ်လာသော အကြောင်းကို
ပြောပြလိုက်သည်။

"ဇာတ်လမ်းပေါ့"

"ကောင်မလေးက ချောလား"

"ကသုလောက်တော့ ချောမှာ မဟုတ်ပါဘူး"

"ကောင်မလေးပေမယ့် ငါ့ထက် ကြီးမယ့်ပုံကွ၊ တော်တော်တော့
ချောပေမယ့် သူလှတာနဲ့ ကသာလှတာ မတူဘူး"

"ခေါက်လိုက်စမ်းပါကွာ ခရီးကြိုဟန်လွဲပေါ့"

မောင်မောင်က ခေါင်းစားစရာ မလိုသည့် ပုံစံမျိုးပြောသလို
စိုးထူးကလည်း မျက်နှာတပြင်လုံး ရှုံ့ပြီး စိတ်ဝင်စားဟန် မပြပေ။

"ဒါနဲ့ ငါ မေးတာ ဖြေဦးလေ၊ ကသာ ငါ့ကို မေးလားလို့"

ဝိုင်က သူတို့ စိတ်ဝင်စားမယ့် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်း လိုက်တော့မှ
ငနဲသားနှစ်ကောင် မျက်နှာပြန်ကြည်လင်လာပြီး

"ငွေကသာလို မိန်းကလေးမျိုးက ပေါ်တင်ကြီး မေးမလားကွ၊ ဒါပေမဲ့
သူ့မျက်လုံးတွေကတော့ မေးချင်နေတာ အသိသာကြီး"

"စန္ဒီ မေးတယ်လေ"

"စန္ဒီ မေးတာ ငါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ"

"ဟ ငတုံးရ၊ စန္ဒီကတော့ မင်းကို ဘာလုပ်ဖို့ မေးမလဲ၊ ငွေ ကသ့အစား
မေးပေးတာပေါ့"

"ဪ ဒီလိုလား"

"ဟုတ်တယ်"

စိုးထူးရဲ့ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး 'ဟုတ်တယ်'ကြောင့် ဝိုင် မသိမသာ
မဲ့လိုက်ပါသည်။ ဒီကောင် နှစ်ကောင်သည် ဝိုင်ထက်ပင် ကသ့ကို ပိုပြီး
သည်းသည်းလှုပ်ပြနေပါသည်။

ဝိုင်နဲ့ကသာ လွဲသွားမှာကိုလည်း အစိုးရိမ်ကြီး စိုးရိမ်နေကြသူ များ
ဖြစ်၏ ။

"လာလေ ကင်နီတင်း သွားမယ်၊ သူတို့ လာဦးမှာမို့လား"

"လာမှာပေါ့"

"ကင်နီတင်းကပဲ သွားစောင့်ရအောင်"

စိုးထူး အားတက်သရောပင် ရှေ့က ထွက်တော့ ဝိုင်နဲ့ မောင် မောင်
နောက်က လိုက်ခဲ့လိုက်သည်။

တစ်နာရီကျော်လောက် ကင်နီတင်းမှာ ထိုင်နေသော်လည်း

ကသာသူငယ်ချင်း စန္ဒီနဲ့သန္တာ ရောက်လာကြပြီး ကသာ ပြန်သွားပြီဆို တော့
မောင်မောင်တို့ ဝိုင်းကို မကျေမနပ် လှမ်းကြည့်ကြ၏။

သန္တာတို့ပါ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည့်နောက်မှာ ကိုရွှေမောင် မောင်က
မအောင့်အည်းနိုင်တော့ဘဲ

"ကသာ ပြန်သွားတာ မင်းကြောင့်၊ မင်း အသုံးမကျလို့"

"ဘယ်လို ဘယ်လို ငါက ဘာအသုံးမကျလို့လဲ"

"ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကြောင်ပြီး လိုက်ပို့ တော့
နောက်ကျတာပေါ့"

"ငါ နောက်ကျတာနဲ့ သူ ပြန်သွားတာ ဘာဆိုင်လို့လဲ"

"ဆိုင်တယ်၊ ငွေကသာက သူ့ကို အလေးထားဘူးလို့ ထင် နေတာ၊
အခုလို မင်း စောစောရောက်မလာတဲ့အခါမှာတော့ သူ ထင်တာ ဟုတ်ပြီဆိုပြီး
ခံစားနေရမှာပေါ့"

"လူဆိုတာ အကြောင်းတော့ ရှိတာပေါ့ကွ၊ အခုကိစ္စက ကိုယ်
မှားတာလေ၊ လိုက်ပို့တာ ငါ မှားလား"

"မှားတယ် တက္ကစီခ ပေးလိုက်ရင် ပြီးရောပေါ့"

"ဒီလိုတော့ မျက်နှာလွဲ ခဲပစ် မပြောနဲ့ စိုးထူး၊ ဒီလို ခွင့်လွှတ် တတ်တဲ့
မိန်းကလေးမျိုးမို့ ငါ ကံကောင်းတာ"

"ဟုတ်ပါတယ် တခြားကိစ္စတစ်ခုခု ရှိမနေရင်တော့ မင်းလုပ် တာ
မှန်ပါတယ်"

"အခု ကသာနဲ့ငါကရော ဘာကိစ္စတွေ ရှိနေလို့လဲ၊ ဒီနေ့ မတွေ့လည်း
နောက်နေ့ တွေ့လို့ရတာ ပဲ"

"အေး နောက်နေ့တွေ့ပါစေ၊ ကသာက မင်းကို လက်ခံစကား ပြောပါစေပဲ ဆုတောင်းပေါ့"

"ဘာလို့ လက်ခံစကားမပြောရမှာလဲ၊ မင်းတို့ကလေ ကသာက သူ့ဟာသူ အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ ခွင့်လွှတ်စိတ်ရှိပြီးသားကို ကြားထဲက အကဲပိုနေတယ်"

ပိုင်က သူတို့တစ်ခုခု ပြန်ပြောမှာကို မစောင့်တော့ဘဲ ကင်နီ တင်းထဲက ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

မကြည်လင်တဲ့စိတ်နဲ့ အိမ်ကိုပဲ ပြန်လာခဲ့သည်။

ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကသာနဲ့တွေ့ဖို့ စိတ်စောပြီး ဖြစ်သွားတာပဲ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ကသာကို မတွေ့လို့ စိတ်ထွေသွားရသည့် ကြားထဲ ပိုကဲပြနေသော နှစ်ကောင်ကြောင့် ပိုတင်းသွားပါသည်။

ကသာ သာ တခြားယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ကို သူမစိတ် နဲ့သူမ ချစ်သူတော်သွားခဲ့ရင် ထိုနှစ်ကောင်သည် ပိုင့်ကို သတ်မလား တောင် မသိတော့ပါဘူး။

*

အခန်း (၄)

ကသာစိတ်တွေ အရမ်းထွေနေတာသည် သူ့ကြောင့်လို့ ပြော လို့ရအောင် သူဆိုတဲ့ (ကသာကရော အားလုံးကရော 'ဝိုင်'လို့ခေါ်တဲ့) ဝိုင်သွေးသစ် သည် ကသာနှလုံးသားတစ်နေရာမှာ နေရာဝင်ယူထားလို့ ဖြစ်မည်။

ဝိုင်သည် ဘယ်အချိန်တည်းက ကသာရင်ဘတ်ထဲ ရောက်နေ တယ်ဆိုတာ အချိန်အားဖြင့် တိတိကျကျ မသိခဲ့ပါ။ သိလိုက်သည့်အချိန် မှာလည်း ကသာရောဂါသည် တော်တော်ကြီးပင် ကျွမ်းနေပုံရအောင် ဝိုင်ကို တစ်နေ့မမြင်ရရင် မနေနိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

သို့ပေမယ့် ကသာက မိန်းကလေးလေ။ မိန်းမမှ သူများ မိန်းမ တွေလို ခေတ်ဆန်ဆန်နဲ့ ဆတ်ကော့ ဆတ်ကော့ မိန်းကလေး မဟုတ်ပါ ဘူး။

ငယ်ငယ်ကတည်းက မိဘမရှိတော့သော ကသာသည် ကြီး တော် အပျိုကြီးနဲ့ အစ်မရဲ့ သွန်သင်ဆုံးမမှုအောက်မှာ ကြီးပြင်းလာရ သည့်အတွက် ဣန္ဒြေတွေ သိက္ခာတွေကို တန်ဖိုးထားခဲ့၏ ။

မိန်းမ မဝီသတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဟာ သိပ်ကြောက် စရာကောင်းပြီး ဘယ်လိုမှ ပြင်မရသော အမှားတွေနဲ့အတူ သေသည် အထိ နာကျင်ခံစားသွားရကြောင်း ကြီးကြီး ပြောပြတော့ ကသာ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထအောင် ကြောက်မိသည်။

သူမရဲ့ အပျော်အပါးလိုက်စားမှုနဲ့ တဒင်္ဂီသာယာမှုကို ရှာတတ် တာကြောင့် တကယ် ရင်ထဲက နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်တဲ့သူနဲ့လည်းကျရော နှလုံးသားတွေ နုလန်မထူနိုင်အောင် အလဲလဲအကွဲကွဲ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ မိန်းမ

တစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်းသည် ရှုပ်သည့် ပွေသည့် မိန်းမတွေအတွက်
သင်ခန်းစာတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။

တခြားမိန်းမတွေတော့ မသိပါ။ ထိုအကြောင်းကို ငယ်ငယ်လေး
ကတည်းက စွဲနေအောင် မှတ်မိသည့် ကသာကတော့ အနေအထိုင်
အပြောအဆိုအားလုံး ဆင်ခြင်နေခဲ့၏ ။

ဒါကြောင့်လည်း ကသာကို တွေ့သည့် သိကြသော လူ အပေါင်း တို့သည်
မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်ကြပါ။ ဒီအတွက်လည်း ကသာက ကိုယ့် ကိုကိုယ်
ဂုဏ်ယူနေသလို ကြီးကြီးနဲ့ မမကြီးကလည်း ဂုဏ်ယူမဆုံး ဖြစ်နေပါသည်။

ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိသည့်အပြင် အတိတ်က ကံအကြောင်းကြောင့်
သိပ်ကိုလှသော ရုပ်နဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ထားပြန်တော့ ကသာကို
အရွယ်ရောက်စကတည်းက ပိုးပန်းသော ယောက်ျားတွေ အများကြီး ရှိခဲ့၏ ။

ဒါကိုလည်း ကြီးကြီးက မပြတ်သွန်သင်ထားသော အတိုင်း
ပြုံးပြုံးလေးပဲ ခေါင်းခါခဲ့သည်။ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း အပြောမျိုးတွေကို ကသာ
လုပ်လည်း မလုပ်၊ ပြောလည်း မပြောသောအခါမှာတော့ ရိုင်းချင်
သည့်သူတွေတောင် မရိုင်းကြတော့ပါ။

"သမီးလေးဟာ တစ်နေ့မှာ ရင်ထဲက တကယ်ချစ်တဲ့သူ တစ် ယောက်
မူချကို တွေ့မှာ၊ အဲဒီ အခါကျရင် သမီးရဲ့အလှနဲ့ ဣန္ဒြေကြောင့်
သမီးချစ်တဲ့သူကလည်း သမီးအကြောင်းကို သိပြီး ပိုတန်ဖိုးထားလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့မှ
ကြီးကြီး ပြောတာ ဟုတ်ပါလားဆိုပြီး အရမ်းကို ကျေနပ်နေ စေရမယ်"

ကြီးကြီး ပြောသော စကားကို ခဏ ခဏ ပြန်ကြားနေကာ
တက္ကသိုလ်ရောက်သည်အထိ ကသာကို ပိုးပန်းကြသူတွေ မရေမတွက် နိုင်အောင်
များပြားလွန်းပေမယ့် ကသာရင်ထဲက နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်သည့် သူကိုတော့
မတွေ့သေးပါ။

ဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံးနှစ်ရောက်မှ ကြီးကြီး ပြောတာ သိပ်မှန်စွာ ကသာ နှလုံးသားထဲ အသည်းထဲက စွဲနေအောင် ချစ်သွားသော ချစ်သူ တွေ့ခဲ့ပါသည်။

သူကတော့ ကသာ စောစောက ပြောသော ဝိုင်သွေးသစ် ဆို သည့် ဝိုင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

မမကြီး ယောက်ျား ကိုကြီးမျိုးညီ ကိုတိုးသူငယ်ချင်းနဲ့ ယူ လိုက်သော မမတင့် (မလေးလေးတင့်)သည် ဝိုင်တို့နဲ့ မိသားစုချင်း ခင်ပြီး ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဆွေမျိုးတွေလို နေကြသည်။

သူငယ်ချင်း "ပပ"နဲ့ ယုဇနပလာဇာ လိုက်လာရင်း တူလေး "လပြည့်"အတွက် ဖိနပ်ကလေးတစ်ရန် ဝယ်ရန် မမတင့်တို့ကို သတိရ ပြီး အားပေးဖို့ သွားရင်းက ဝိုင်နဲ့တွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မမတင့်ကပဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံကြသော ဝိုင်နဲ့ ကသာကို မိတ်ဆက်ပေးကာ ကသာကို ကြုံတိုင်း ဝိုင်အကြောင်းနဲ့ ဝိုင်မိသားစု အကြောင်းတွေ ပြောပြပြီး ဝိုင်နဲ့ နောက်ပါတော့သည်။

ခါတိုင်းလည်း သူငယ်ချင်းတွေက ကသာကို ယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ နောက်ပြောင်သောအခါ ကသာက စိတ်မဆိုးတတ်ပါ။

စိတ်ဝင်စားလို့ ကသာ ငြိမ်နေခြင်း မဟုတ်တာတော့ သူငယ်ချင်းတွေ သဘောပေါက်ပြီးသား ဖြစ်သည်။

မမတင့်က ဝိုင်နဲ့နောက်ပြောင်သည့် အခါမှာတော့ စိတ်မဆိုး တာထက်ကို ပိုတဲ့ ကြည်နူးမှုလေး ဖြစ်ရသည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျောင်းမှာ ထပ်ဆုံသောအခါ ဝိုင်ရဲ့ အနေတည်ပုံအပြင် ရုပ်ချောသလောက် မိန်းကလေးတွေနဲ့ ကင်းကြောင်း သိရသောအခါ ကသာ ဝိုင်ကို ချစ်မိတာ သေချာသွားပါပြီ။

ဒီတစ်ခါ သူငယ်ချင်းတွေ နောက်ပြောင်တာကို ကသာ ငြိမ်
နေသည့်အခါမှာတော့ အရင်အခါတွေလို စိတ်မဝင်စားလို့ ငြိမ်နေခြင်း မဟုတ်တာ
သူငယ်ချင်းတွေ သိကြပြန်သည်။

ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူးသော ကသာသည် ဝိုင် ကို
စိတ်ဝင်စားနေတာ သူငယ်ချင်းတွေ သိနေတော့ ဒီလောက်အထိ သိသာနေပြီလားလို့
ကသာ မေးကြည့်တဲ့အခါ

"သိပ်သိတာပေါ့" တဲ့။

ထိုသို့ ပြောင်ပင် ပြောလိုက်တော့လည်း ကသာ မျက်နှာတွေ
ပူထူသွားသည်။

"ဒါမျိုးဆိုတာ ဘယ်လောက် ဟန်ဆောင်ကောင်းကောင်း သိသာတယ်၊
ဒါပေမဲ့ သဘာဝ မို့ ရှက်စရာ မလိုပါဘူး။"

လို့ သူငယ်ချင်းတွေ အားပေးမှ ကသာ နေသာထိုင်သာ ရှိ သွားသည်။

ဒါပေမဲ့ ဝိုင်ရော ကသာအတွင်းစိတ်ကို သိနေမလားလို့ တွေး
မိသောအခါမှာတော့ သူငယ်ချင်းတွေကို ရှက်တာထက် ပိုရှက်သွားရပါ သည်။

နောက်တော့ ဝိုင်ကို ချစ်သည့် အချစ်တွေကပဲ အနိုင်ယူသွား လို့လား
မသိပါ။ ရှက်တာထက် ဝိုင်ကိုချစ်သည့် အချစ်တွေက ကြီးစိုးနေ တော့ ရှက်နေသော
စိတ်တွေက ဘယ်ပျောက်လို့ ပျောက်သွားမှန်းကို မသိတော့ပါ။

နောက်ပြီး ဝိုင်ကလည်း ကသာကိုဆို လိုလားသော အရိပ်အ ရောင်တွေ
ပြတတ်သော ကသာရင်ထဲမှာ တခြားအရာထက် ကြည်နူး စိတ်တွေသာ
ပြည့်နေပါသည်။

ဝိုင်ကို အမြဲတွေ့ချင်သည်။ ဝိုင်နဲ့တွေ့ရင် ရင်ခုန်တယ်။ ကြည်နူး တယ်။
ကသာကို ဖွင့်ပြောမယ့်နေ့ကို ရင်ခုန်စွာ စောင့်မျှော်နေမိသည်။

အချိန်တွေသာ အတိုင်းအတာ တစ်ခုထက် ကျော်လွန်သွား တယ်။
ကသာ့ကို ချစ်တယ်လို့ ဝိုင်က အခုထိ မပြောသေးပါ။

ကသာ့ကို ဝိုင် တကယ်ချစ်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ အတွေး ရောက်တော့
ရင်တွေမောပြီး အသက်ရှူနှုန်းတွေ မြန်သွားပါသည်။

ဝိုင်မှာ ချစ်ရမယ့်သူ မရှိသေးတာတော့ ဝိုင်သူငယ်ချင်းတွေ ပြောသလို
ကသာ့ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း စုံစမ်းထားပြီးသား ဖြစ် သည်။

ဒါဆို ကသာ့ကို အခုထိ ဘာဖြစ်လို့ ချစ်တယ်လို့ မပြောသေး တာလဲ။

"နင့်ကို တန်ဖိုးထားတာ သိပ်မကြာတော့ဘူး၊ ပြောမှာသေချာ ပါတယ်"

ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကတောင် ကသာ့ကို အားမပေးကြတော့ ပါ။

ဒီနေ့လည်း ဝိုင်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တွေ့လို့ စကားပြောရင်း ဝိုင် ကို
စောင့်နေကြပေမယ့် အတန်းတက်သည်အထိ ဝိုင်က ပေါ်မလာသေး ပါ။

ကသာ့အဖြစ်ကို သိသော သန္တာနဲ့စန္ဒီက သွားကြည့်ပေးမယ်ဆို တော့
ကသာ ဟန်ဆောင်ပြီးတောင် မတားတော့ပါ။

သန္တာတို့ ပြန်လာပြီး ဝိုင် ရောက်လာကြောင်းနဲ့ ကင်နီတင်းမှာ
စောင့်နေကြောင်း ပြောပြီး ဇွတ်ခေါ်တော့ အရာရာကို တွေးတောဆင်ခြင် ပြီး ကသာ
မသွားတော့ပါ။

သန္တာတို့ကလည်း ကသာ့ရောဂါကို သိလို့သာ ခေါ်တာ ဝိုင်ကို ကသာ
ပြန်သွားပြီလို့ ပြောခဲ့တာတဲ့။ ဒီတော့ ကသာ သွားလိုက်ရင် အထင်သေးသွားမှာပေါ့။

ဝိုင်ကို တွေ့ချင်တာ ရူးနေပြီ။ ဒီတစ်နေ့တော့ အောင့်အည်းနေ လိုက်မယ်
ဆုံးဖြတ်လိုက်ပေမယ့် စိတ်တိုင်းမကျချင်ဘူး ဖြစ်နေသည်။

ဝိုင်ရယ် ကသာ့ကို ချစ်ပါနော်။ ဝိုင်ရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေလဲ ဆိုတာ
ကသာ သိချင်လိုက်တာ။

"သမီးလေး ဘာတွေကို လေးလေးနက်နက် တွေးနေတာလဲ"

"ဪ ကြီးကြီး"

"ပြောပါဦး သမီးရဲ့"

ကသာ မေးစေ့လေးကို ကိုင်ပြီး ကြီးကြီးမေးတော့ ပြောရင်
ကောင်းမလား စဉ်းစားနေမိသည်။

"ကြည့် ပြောလေ သမီးရဲ့၊ ကြီးကြီးကို ဘာမှဖုံးကွယ်စရာ လည်း
မလိုဘူး၊ ရှက်စရာလည်း မလိုဘူး၊ သမီးမှာ တိုင်ပင်စရာ ဖွင့် ဟစရာဆိုလို့ ကြီးကြီးနဲ့
မမကြီးပဲ ရှိတာမို့လား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီးရဲ့၊ သမီး ပြောမှာပါ"

"ဒါဆို ပြော"

တခြားအကြောင်းအရာကိစ္စတွေကိုသာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မကွယ်မဝှက်
ပြောခဲ့ပေမယ့် ဒီလို ချစ်ရေးချစ်ရာကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ တစ်ခါမှ မပြောဘူးသောအခါ
ပြောရမှာ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေမိသည်။

"ပြောလေ သမီးရဲ့၊ သမီးရင်ထဲက ချစ်သွားတဲ့ ကောင်လေး
တစ်ယောက်အကြောင်း ပြောမလို့ မဟုတ်လား"

"ဟင် ကြီးကြီး ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ"

ကသာ အံ့ဩသွားပြီး မျက်လုံးလေးပြူးကာ ကြီးကြီးကို မေး တော့
ကြီးကြီးက သူ့ကိုယ်လုံးကြီးကို လှုပ်ရယ်ပြီး

"အချစ်ဆိုတာ တခြားအရာတွေနဲ့ မတူဘူး သမီးရဲ့၊ သမီးပုံစံ ကို
ကြည့်ရကတည်းက ကြီးကြီး သိတယ်၊ ဒီတော့ သမီးပြောမယ့် သမီး
ချစ်တဲ့ကောင်လေးကလည်း သမီးကို သိပ်ချစ်တဲ့သူပဲ ဖြစ်မယ် ဟုတ်တယ်မို့လား"

ကြီးကြီး စကားကြောင့် ကသာ အားတွေတက်လာကာ ရှက်ကိုး
ရှက်ကန်း အပြုံးလေးနဲ့အတူ

"ကြီးကြီး"

"ပြောလေ သမီးလေး"

ကသာက ကြီးကြီးခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ဖက်ပြီး ကြီးကြီး မျက်နှာ ကို
ပြုံးစိစိကြည့်ကာ

"ကြီးကြီးက အပျိုကြီးပေမယ့် ဘာလို့ ဒီလောက် သိနေရတာ လဲ"

"ကြီးကြီးက အပျိုကြီးပေမယ့် အတွေ့အကြုံတွေ အများကြီး ရှိတာကို"

ကသာ ရယ်တော့ ကသာ့ မျက်နှာကို ကြီးကြီး စိုက်ကြည့်နေ၏။

"သမီးလေးကလေ ဘယ်လိုနေနေ သိပ်လှတာပဲကွယ်"

"ကြီးကြီး သမီးကို ကြီးကြီးမှ မချီးကျူးရင် ဘယ်သူ ချီးကျူး မလဲ"

"ဟုတ်ပါပြီ ကဲ ပြောလေ စကားတွေ လွှဲနေတာနဲ့ လိုရင်းကို
မရောက်ဘူး"

ဒီတစ်ခါတော့ ဘယ်လိုမှ ဝေခိုက်လို့ မရတော့စွာ ကသာက
ဝိုင်နဲ့စတွေ့တည်းက အကြောင်းတွေကို တစ်လုံးမကျန် ကြီးကြီးအား
ပြောပြလိုက်သည်။

"ဪ သဘောပေါက်ပြီ၊ ဘာလဲ ကောင်လေးက အခုထိ
ရည်းစားစကား မပြောသေးလို့ သမီး စိတ်ပူနေတာလား"

ကသာက ပါးစပ်ကတောင် မပြောနိုင် ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ကြီးကြီးက
ကသာ့ပါးလေးကို အသည်းယားစွာ လိမ်ဆွဲလိုက်သည်။

"အဲဒါ သမီးကို တန်ဖိုးထားတာ ကောင်မလေးရဲ့"

"အဲဒီ လို ဖြစ်ပါစေ ဆုတောင်းရမှာပဲ ကြီးကြီးရယ်"

"အို ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ၊ ကောင်လေးရဲ့ ကာရိုက်တာက ကောင်းတယ်လို့ သမီး စုံစမ်းပြီးပြီဆို"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒါဆို ဘာလိုသေးလဲ သမီးရယ်၊ ရုပ်လည်းချော၊ မျိုးရိုး အဆင့်အတန်းလည်း မြင့်မားပြီး စာရိတ္တကောင်းတယ်ဆိုတော့ OK ပေါ့၊ အခုခေတ်မှာ ဒီလိုလူမျိုး ရှားတယ်လေ၊ နောက်ပြီး ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်တည်းရှိတာဆိုတော့ ပိုတောင် အဆင်ပြေသေး၊ ကြီးကြီးနဲ့ သမီးမမကြီးလည်း တင့်တင့်က တစ်ဆင့် စုံစမ်းပါဦးမယ်"

"ကြီးကြီး သူနဲ့သမီးက ဘာမှမဖြစ်သေးဘူးလေ၊ မစုံစမ်းပါနဲ့ ဦး၊ သူတို့ဘက်က သိသွားရင် ရှက်စရာကြီး"

"သမီးလေးကလည်း သိအောင် စုံစမ်းပါ့မလား"

"နေပါဦး ကြီးကြီးရယ် သူနဲ့သမီး ချစ်သူ ဖြစ်သွားပြီဆိုမှ စုံစမ်းနော်"

"အေးပါ အေးပါ"

အခုမှ ကသာရင်ထဲက အလုံးကြီး ကျသွားသည်။

"ကဲ သမီးလေး ရေချိုးတော့၊ တော်ကြာ လပြည့်လေး ကျောင်း ဆင်းတော့မှာ"

"အဲ ဟုတ်သားပဲ"

ကြီးကြီးပြောမှ နာရီကို ကြည့်လိုက်ရင်း သတိရသွားသည်။

"တွေ့လား လူတွေဟာ အချစ်နဲ့တွေ့ရင် ပတ်သက်လာရင် အားလုံးကို မေ့တတ်ကြတယ်"

"မဟုတ်ပါဘူး ကြီးကြီးရယ်"

"သမီးကို အပြစ်တင်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ သမီး တစ် ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်ပါ အချစ်နဲ့ပတ်သက်လာ ရင် ဒီလိုပဲ"

ကြီးကြီးကို ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ရေချိုးဖို့ ကသာ အိမ်ထဲ ဝင်ခဲ့ သည်။

ကြီးကြီး ပြောတာ ဟုတ်နေအောင် တကယ်ကို ကသာသည် တူလေး လပြည့် ကျောင်းဆင်းချိန်ကို မေ့နေပါသည်။

မမကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားလေး လပြည့်သည် ကသာ့ ရဲ့ အသည်းကျော်လေး ဖြစ်သလို ကသာ ကလည်း တူလေး လပြည့်ရဲ့ သည်းသည်းလှုပ်ချစ်ခြင်းကို ခံရသူ ဖြစ်သည်။

ကသာ့မှာ ပြေးကြည့်မှ တစ်လောကလုံးတွင် ကြီးတော် အပျို ကြီးနဲ့ မမကြီးတို့ လင်မယား၊ ပြီးတော့ တူလေး လပြည့်ပဲ ဖြစ်သည်။ အဖေ အမေဆိုတာ ဖြူသလား မည်းသလား မသိခဲ့ရပါ။

ဒီကြီးတော်နဲ့ အစ်မကြီးကပဲ မိဘလို ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့လို့ ကသာ့ဘဝ အခုလို အခြေအနေမျိုး ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

မမကြီးကို အနှစ်နှစ်အလလ သည်းခံပြီး ချစ်ခဲ့သည့် ကိုကြီး မျိုးကလည်း ကသာ့ကို ညီမရင်းလေး တစ်ယောက်လို အကြင်နာတွေ ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

ကသာ့ဘဝသည် မိဘမရှိတာကလွဲရင် အစစ ပြည့်စုံသော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ အတိတ်ရဲ့ ကံကြောင့် မိဘနှစ်ပါးနဲ့အတူ တူ မနေရသောအခါမှာ မဖြစ်နိုင်တာကို တမ်းတမနေတော့ဘဲ ဖြစ်လာခဲ့ သော အခြေအနေမှာပဲ နေတတ်အောင် နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်လာသည့် အခြေအနေကိုလည်း ကျေနပ်ခဲ့ပါသည်။

ကြီးကြီးနဲ့ မမကြီးသည် ကသာ့ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထား ပြီး

အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိ ဖန်တီးပေးခဲ့သည်။ မမကြီး ခင်ပွန်း
ကိုကြီးမျိုးကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ တစ်ခါ တူလေး လပြည့်ကို မွေးလာ သောအခါ
ကသာ စိတ်ကူးအတွေးတွေသည် တစ်သက်လုံးပဲ ဒီမိသားစု နဲ့ အတူနေမယ်ဆိုတာ
ဖြစ်သည်။

ဒီတုန်းကတော့ ကသာမှာ ရင်ထဲက ချစ်ရမယ့်သူ မရှိသေးဘူး ကိုး။ အခု
ရှိတော့ကော ရှိတော့ကော ဘာဖြစ်လဲနော်။

ဝိုင်သာ ကသာကို ချစ်တယ်လို့ ပြောပြီးရင် မိန်းကလေး
ဖြစ်သည့်အတွက် စဉ်းစားပါရစေဦးလို့တော့ မူရမှာပေါ့။

ထို့နောက်မှာတော့ ချစ်သူတွေဖြစ်ကြ၊ တစ်ဆင့်တက်ပြီး လက်ထပ်ကြနဲ့
ပျော်စရာကြီး။

"အဟိ"

ကသာ တစ်ယောက်တည်း ပြုံးလိုက်ပြီး မလုံမလဲ ဖြစ်ကာ ရှေ့နောက်
ကြည့်လိုက်ပါသည်။

တော်ပါသေးရဲ့။ ဘယ်သူမှ မတွေ့လို့။

ဒုက္ခပါပဲနော်။ ဝိုင့်အကြောင်းပဲ တွေးနေမိတယ်။ ကြီးကြီး
ပြောသလိုပါလား။ လူတွေဟာ အချစ်ကိုတွေ့သွားရင် အားလုံးကို မေ့တတ်
ကြတယ်တဲ့။ ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် အခုတောင် မေ့ပြန်ပြီ။ မြန်မြန် ရေချိုးမှ
တော်ကြာ ကြီးကြီး ထပ်ဝင်လာရင် ပြောစရာတွေ ဖြစ်နေဦး မယ်။

*

အခန်း (၅)

"ဟာ ဟို ဟို တွေ့ကြပြန်ပြီနော်"

ဒီတစ်ခါ သူမကို ထပ်တွေ့တာကတော့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း လမ်းနဲ့ ၃၅ လမ်းထိပ်ရှိ ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ရုံရှေ့မှာ ဖြစ်သည်။

ဝိုင်က ၃၃ လမ်းထဲရှိ ကိုကြီးမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ထံမှ ကိုကြီး ခိုင်းသဖြင့် ပစ္စည်းတစ်ခု လာယူခြင်း ဖြစ်သည်။

သိပ်မများသော ရုပ်ရှင်ကြည့် ပရိသတ်များထဲမှ သူမကို ထင် ထင်လင်းလင်း ကားပေါ်က လှမ်းတွေ့လိုက်တာနဲ့ ဝိုင်ကားသည် အလိုလို ရပ်မိလျက်သား ဖြစ်သွားကာ ဆင်းနှုတ်ဆက်ပြီးမှ သူမ တစ်ယောက် တည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိသွားရသည်။

ပထမပိုင်းမှာ သူမ ကြောင်ကြည့်နေပြီးမှ သတိရသွားပုံရကာ သူမ လက်ကို ကိုင်ထားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး လက်ထဲက မသိမသာ ရုန်း လိုက်သည်။

ထို့နောက်မှာတော့ လှလှပပလေး ပြုံးလိုက်သည်။

"ရုပ်ရှင်လာကြည့်တာလား"

"မဟုတ်ပါဘူး ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ၃၃ လမ်းထဲ လာတာပါ"

"ဪ"

"တစ်ခုခု လိုက်စားပါလားဟင်၊ ဟို ဒီက အစ်ကိုကြီးရောပေါ့"

ဝိုင်က သူမ လက်ဖြုတ်ချလိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကိုပါ ကြည့်ပြီး

ခေါ်တော့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအနေနဲ့ တစ်ခုခု မဟခင် သူမက ဖြတ်၍

"ရပါတယ်ကွယ် နောက်ထပ် ကြံဦးမှာပေါ့"

"ဟိုတစ်ခါကိစ္စကို ထပ်တောင်းပန်ပါတယ်နော်"

"အဟင်း မလိုပါဘူး၊ တို့က မေ့တောင် မေ့လိုက်ပြီ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမ"

"ကဲ သွားပြီနော်၊ ရုပ်ရှင်ပြတော့မှာ၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရမှာမို့"

ဝိုင် သူမ နာမည်မေးမှာစိုးလို့ ရုပ်ရှင်ပြမှာကို အကြောင်းပြ ပြီး
လူတွေကြားထဲ အတင်းတိုးဝှေ့သွား၏ ။

ဒီတော့မှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလည်း ပျာယာခတ်ပြီး ဝိုင်ကို တစ်ချက် ပြုံးပြကာ
သူမနောက်ကို မပြေးရုံတမယ် လိုက်သွားနေ၏ ။ ခဏအတွင်း မှာကို
နှစ်ယောက်သား မျက်စိအောက်က ပျောက်သွားသည်။

ဝိုင်က ကားမောင်းရင်း သူမအကြောင်း စဉ်းစားနေမိသည်။

သူမသည် ဟိုတစ်ခါတွေ့တာထက်ကို ပိုနုပိုချောနေသေးသည်။

စတိုင်ဘောင်းဘီနဲ့ အခုခေတ်ပေါ် မိန်းကလေးတွေ တော်တော် များများ
ဝတ်သည့် အသားပျော့ပျော့ အကျလက်ရှည် ခါးစည်းလေး သည် သူမကို ပိုပြီး
နုနယ်စေကာ ခရမ်းရောင် မှိုင်းမှိုင်း လည်ဟိုက် သည်လည်း သူမ၏
ရင်ညွန့်ဖြူဖြူများကို မြင်ရသူအဖို့ ပိုပြီး အသက်ရှူ မှားစေပါသည်။

မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်းနဲ့ စကားပြောလိုက် ရယ် လိုက်တိုင်း
ပေါ်သွားတဲ့ သွားဖြူတန်းလေးတွေသည် သိပ်ကို စွဲမက်စရာ ကောင်းအောင်
သူ့နေရာနဲ့သူ လှနိုင်လွန်းပါ၏ ။

လှယဉ်ကျေးမယ်လို ခါးသေးရင်ချိုတဲ့ ကိုယ်လုံးမျိုး မဟုတ်ပေ မယ့်

ကြည့်ကောင်းသော ပါးပါးလျားလျား ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်လေးနဲ့ ဖြစ်ကာ သူမ
အရပ်အမောင်းသည် သာမန်မိန်းကလေးတွေထက် ရှည် သော်လည်း
ကြည့်မကောင်းသည့် ကလန်ကလားမျိုးကြီး မဟုတ်ပါ။

သူမမျက်နှာ၊ သူမ ကိုယ်လုံးနဲ့ အရပ်အမောင်းသည် တော် တော်ကြီးကို
ကြည့်လို့ကောင်း၊ ကြည့်လို့ လှနေပါသည်။

သူမပုံစံ ခေတ်မီမီ စမတ်ကျကျလေးသည် ဝိုင့်ရဲ့ မျက်စိထဲ မှာတော့
ဓာတ်ပုံရိုက်ထားသလို စွဲထင်နေပါသည်။

နောက်တစ်ခု သူမပြီးတော့ သူမဘေးက ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်သည်။

ဝိုင်က လိုက်လျောညီထွေစွာ လူ့အကြိုက်လိုက်ပြီး ဖိတ်မန္တက ပြုတာကို
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ခင်မင်ဟန် ပြပေမယ့် သူမကတော့ ဝိုင်နဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို
ရင်းနှီးစေချင်ပုံ မပေါ်ပါ။

ယုတ်စွအဆုံး သူမ နာမည်ကိုတောင် ရူးချင်ဟန်ဆောင်ပြီး
ပြောမသွားခဲ့ပါ။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနဲ့ သူမသည် ချစ်သူတွေဆိုတာတော့ သေချာသည်။ ဒါပေမဲ့
ချစ်သူတွေလို့ ပြောရအောင် ရယ်စရာကောင်းနေတာက တော် တော်ကြီးကို
ကွာခြားနေသော အသက်အရွယ်ပင် ဖြစ်သည်။

အခုခေတ်စတိုင် လူငယ်တွေ ဝတ်သည့် အရောင်တောက် တောက်
ပန်းပွင့်တွေနဲ့ အကျူးကို ဘောင်းဘီအရှည်နဲ့ တွဲဝတ်ထားပေမယ့်
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအသက်သည် အနည်းဆုံး (၅၀)ထက် မလျော့ပါ။ ပိုရင်တောင် ပိုဦးမည်။

သူမအသက်သည် ဝိုင့်ထက် သုံးလေးနှစ်ထက် ပိုမကြီးနိုင်ပါ။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနဲ့ သူမသည် သားအဖလောက်ကို အသက်ရော အရွယ်ရော
သိသိသာသာ ကွာခြားနေသည်။

ဝိုင် အသေအလဲ သိချင်နေတာက သိပ်ကိုလှသော သူမသည်
ရုပ်လည်းမလှသည့် ကိုယ့်အဖေလောက်ကြီးကို ဘာလို့ တွဲနေတာလဲ။
တွဲရုံတင်မဟုတ်ပါ။ ရုပ်ရှင်တောင် အတူကြည့်ကြဦးမယ်ဆိုပါလား။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဘယ်ဘက်လက်သူကြွယ်မှာ ဝတ်ထားသော စိန် လက်စွပ်၊
ဘယ်ဘက်မှာ ပတ်ထားသည့် ရွှေရောင်ဝင်းအိနေသော သိန်းမနည်းတန် နာရီကြီး၊
အသက်အရွယ်နဲ့မှ မလိုက်စွာ ညာဘက်လက် မှာ ဝတ်ထားသော
ဟန်းချိန်းထူထူကြီး၊ ခါးမှာ ချိတ်ထားသည့် ဟန်းဖုန်း။

ဒါတွေ ဒါတွေကြောင့် သူမက ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနဲ့ တွဲနေတာလား။ ဒီလောက်
အသက်ရှိပြီး ချမ်းသာသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ သားကြီးမယား ကြီး မရှိနိုင်ဘူးလား။

ထိုအတွေး ခေါင်းထဲဝင်လာသည့်အခါ ရင်တွေတုန်သွားပါသည်။

ဘုရား ဘုရား...။

ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း ဘာကြောင့် ဘုရားတလိုက်မိမှန်း မသိ တော့ပါ။

မမ ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလုပ်လဲ၊ နေသည့်နေရာကတော့ သိပြီးပြီ။

ဒီလူကြီးနဲ့ မမရဲ့ ပတ်သက်မှုသည် နှယ်နှယ်ရရတော့ မဖြစ်နိုင် ပါ။

"ကျွီ"

ကားမောင်းရင်း တစ်ခါမှ သတိမလစ်ဘူးသော ဝိုင်သည် မမ ဆိုသည့်
အမည်မသိ သူမကြောင့် တွေးမိတွေးရာ တွေးရင်း တစ်ဖက်က ပလက်ဖောင်းနား
ကပ်ရပ်ထားသော Taxi တစ်စီးရဲ့ ဖင်ကို ဝင်ဆောင့်ခါ နီးမှ ဘရိတ်ခပ်ကြမ်းကြမ်း
အုပ်ချပြီး

"ဘုရား ဘုရား"

အချိန်ခဏလေးအတွင်းမှာကို ဘုရားတရသည့် အကြိမ်ပေါင်း
မနည်းတော့ပါ။

"Sorry နော် အစ်ကို"

Taxi သမားရဲ့ ခပ်ပေပေ အကြည့်ကြောင့် သတိရသွားပြီး ရိုရိုကျိုးကျိုး တောင်းပန်လိုက်သည်တွင် ပိုင် ပြန်ရသော ရလဒ်ကတော့ Taxi သမားရဲ့ အသံမထွက်ဘဲ ပါးစပ်လှုပ် ဆဲလိုက်တာကို ဖြစ်သည်။

ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ်မို့ ထိုနေရာကနေ အမြန်ဆုံး လစ်ထွက်လာ ခဲ့သည်။

"ဟူး"

တစ်လမ်းလုံးလည်း သတိထားပြီး ကားမောင်းနေရင်းကကို မမရဲ့မျက်နှာ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရဲ့ လက်ထဲက သူမလက်ကို ရုန်းထွက်လိုက်ပုံ တွေကို တစ်ကွက်ခြင်း မြင်ယောင်နေမိသည်။

ညဘက် အိပ်ရာမဝင်ခင်အထိ သူမအကြောင်း တွေးပြီးနောက် အိပ်ပျော်သွားသောအခါ မမသည် ပိုင်ရဲ့ အိပ်မက်ကို မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ရောက်လာခဲ့သည်။

နှစ်ခါသာ မြင်ဖူးတဲ့အပြင် ပိုင်ရှင်ရှိပြီးသားကြီး သူမကို တကယ် ဆို ပိုင်အနေနဲ့ ဒီလောက် တမ်းတနေစရာ အကြောင်းမရှိပါ။

အခုတော့...။

အိပ်ရာထပြီး ကြီးမေ၊ ကိုကြီးတို့နဲ့အတူ ကော်ဖီသောက်ပြီးတော့ ကိုကြီး စက်ရုံသွားမယ့် အချိန်ကို စောင့်ကာ ကိုကြီး ထွက်သွားတာနဲ့ ပိုင်လည်း ထွက်လာခဲ့သည်။

ပိုင် ထွက်လာခဲ့တာသည် မမနေသော လမ်းထဲက တိုက်ကြီးနဲ့ မလှမ်းမကမ်းရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်တည်း လက်ဖက်ရည်မှာသောက်ပြီး ရှစ်ထပ်တိုက် ကြီးရဲ့ လှေကားဝကို ကြည့်နေလိုက်သည်။

လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ကုန်ခါနီး လောက်မှာ ဝိုင်အိပ်မက်ထဲက
မမသည် အလှဆုံး ခြေလှမ်းတွေနဲ့ တိုက်ကြီးလှကားပေါ်က ဆင်းလာ ပြီး Taxi
ငှားဖို့ ရပ်နေပုံ ရသည်။

ကမန်းကတန်းပင် ပိုက်ဆံရှင်းကာ ကားကို ဒီအတိုင်းပင် ပစ်ထားခဲ့ပြီး
ကားလမ်းတစ်ဖက်ကို ကူးလာခဲ့သည်။

သူ့အာရုံနဲ့သူ ရှိနေသော မမသည် ဝိုင်ကို မြင်ပေမယ့် သူမ သိခဲ့သည့်
ကောင်လေးတစ်ယောက်လို့ ထင်ပုံမရဘဲ လူလွတ်မည့် Taxi တစ်စီးစီးကိုသာ
မျှော်နေ၏ ။

မမကို မခေါ်မိသေးတာသည် ဘေးတိုက်မြင်နေရသော အလှ တွေကို
မိန်းမောနေလို့ ဖြစ်သည်။

အကျ...အနက်ရောင် ဖဲလိုခပ်ပြောင်ပြောင်လေးနဲ့ အနက်ပေါ်မှာ
ပုလဲလုံးအဖြူလေးတွေပါသေ စကဒိထဘီလေးသည် တင်းရင်းနေသည့် မမ
ကိုယ်လုံးပေါ်မှာ အံဝင်ခွင်ကျနဲ့ လှလှပပလေး ရှိနေသည်။

တစ်လက်မလောက်ရှိ ခွာဒေါက်ဖိနပ် နီညိုလေးနဲ့ ကြိုးရှည်ရှည်
အိတ်ကလေးတစ်လုံးသာ လွယ်ထားသော မမသည် ဝိုင် မျက်တောင်ခတ် ဖို့ပင်
မေ့နေလောက်အောင် အပြစ်ကင်းကင်းနဲ့ လှပနေ၏ ။

ဖြူဝင်းနေသော မျက်နှာပေါ်က အလှတွေကလည်း တစ်ခုချင်း ကို
ပြောပြနေစရာတောင် မလိုအောင် ဘာလို့ ဒီလောက် လှနေတာလဲ မမရယ်။

ဟော ကားတစ်စီး လာနေပြီ။ မမ တားတော့မယ်။

ဝိုင်က တစ်ဖက်စီက လာနေသော ကားထက်မြန်စွာ မမရှေ့မှာ
ခြေစုံရပ်လိုက်သည်တွင် ပထမ သူမ ကြောင်ကြည့်နေပြီးမှ သတိရသွား ဟန်နှင့်

"ဪ"

"မှတ်မိသွားပြီလားဟင်"

မမက လှလှပပပင် ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ဝိုင် အရမ်းကို ကျေနပ်သွားပါသည်။

"မမ ဟို မမပဲ ခေါ်မယ်နော်၊ မမက ကျွန်တော့်ထက် ကြီးမယ် ထင်တယ်"

"ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို"

မမကို ဆက်မပြောဖို့ လက်ကာလိုက်ပြီး

"တမင်သက်သက် မမကို လာစောင့်နေတာဆို ကျွန်တော့်ကို ရန်တွေ့မှာလားဟင်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒါ ရန်တွေ့စရာမှ မဟုတ်တာ"

"သိပါတယ် မမက သဘောလည်းကောင်းတယ်၊ နောက်ပြီး ခွင့်လွှတ်တတ်တယ်"

"ကဲပါ အသလွတ်ကြီး မြှောက်မနေပါနဲ့၊ တို့ကို လာစောင့်နေ တဲ့ကိစ္စက"

"စောင့်နေပါတယ်ဆိုမှ တွေ့ချင်လို့ပေါ့ မမရယ်၊ ဘယ်သွား မလို့လဲဟင်၊ ကျွန်တော် လိုက်ပို့မယ်လေ"

"မင်းက တို့ကို ဘာလို့ တွေ့ချင်ရတာ လဲ"

"အဲဒါတော့ မသိဘူးဗျာ၊ တွေ့ချင်တာကတော့ အရမ်းတွေ့ချင် နေလို့ ဒီကို ရောက်လာတာပေါ့"

မမ ပြုံးပြန်သည်။

"မမ လာပါ မမ သွားချင်တဲ့နေရာကို ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေး ပါရစေ"

"မင်း လိုက်ပို့လို့ မဖြစ်ဘူး ကောင်လေးရဲ့"

"ဗျာ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်"

"မင်း ပြန်တော့နော်၊ တို့ မင်းနဲ့ မိတ်ဆွေ မဖြစ်ချင်ပါဘူး"

မျက်နှာတည်တည်နဲ့ မမ ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ဝိုင်ရင်ထဲမှာ ကျဉ်တက်သွားပါသည်။ ပြောရက်လိုက်တာ မမရယ်။ မမ ဒီလောက်ကလေး ပြောတာနဲ့ ဝိုင် ဘာလို့ မခံစားနိုင် ဖြစ်သွားရတာ လဲ။

"ပြန်တော့နော် ကောင်လေး၊ မင်း ပျင်းနေရင် မင်းလို ကောင်လေးရဲ့နားမှာ ကောင်မချောချောလေးတွေ အပျင်းဖြေပေးဖို့ တန်းစီနေ မှာပါ"

"မမ စိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော်က မမဆီကို အပျင်းလာဖြေတယ် ထင်လို့လား"

မမက ပါးစပ်ကတောင် မပြောဘဲ ဟန်ပါပါနဲ့ ပခုံးတွန့်ပြတော့ ဝိုင်ရင်ထဲ ဆတ်ဆတ်ခါ နာသွားပါသည်။

"ရတယ် မမ၊ ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆွေအဖြစ် အသိအမှတ် မပြုရင်တောင် ကျွန်တော့်ကို အဲဒီ လို မထင်ပါနဲ့"

"ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပါပြီ၊ မထင်တော့ပါဘူး၊ မင်း သွားတော့နော်"

ဝိုင်က နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်လုမတတ် ကိုက်ပြီး မမနားက လျင်မြန်စွာထွက်လာခဲ့သည်။

ထင်ရက်လိုက်တာဗျာ။ မမ ထင်ရက်လိုက်တာ။

ဝိုင် မချီတင်ကဲ ရေရွတ်ရင်း ကားလေးကို ဦးတည်ရာမဲ့ မောင်း နေမိသည်။

မမနဲ့တွေ့သော အချိန်သည် လက်ချိုးရေတွက်မယ်ဆို ဒီတစ် ကြိမ်နဲ့မှ သုံးကြိမ်ပဲ ရှိသေးပေမယ့် ဘာလို့ ဝိုင်ရင်ထဲမှာ နေရာတွေ ယူနေတာလဲ။ ဝိုင်

ဒီလောက်ဖြစ်နေလို့ မမ အထင်သေးနေတာလား။

မမရယ် ကျွန်တော်ဟာ မမနဲ့ တွဲနေတဲ့ လူတွေထက် မမကို တန်ဖိုးထားပါတယ်။ ဒါကိုတော့ မမ ရဲရဲကြီး ယုံပါဗျာ။

စိတ်ကြိုက်ပင် ကားကို လျှောက်မောင်းပြီးမှ အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။

"ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာလဲ သား"

အိမ်ထဲဝင်တာနဲ့ ကြီးမေက တန်းမေးနေပြီ။

"ဟို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ သန်လျင်လိုက်သွားတာပါ ကြီးမေ"

"ကျောင်းမတက်ဘူးပေါ့"

"ဟုတ်"

"ဒါကြောင့် မောင်မောင် ဖုန်းဆက်မေးတာကိုး"

"ဟုတ်လား မောင်မောင် ဘာပြောလဲ ကြီးမေ"

"ဝိုင် ဘာလို့ ကျောင်းမတက်တာလဲတဲ့"

"အဲဒါ ကြီးမေ ဘာပြောလိုက်လဲ"

"မသိဘူးလေ၊ သား ကျောင်းသွားတယ် ထင်လို့ ကျောင်းသွား တယ်လို့ပဲ ပြောလိုက်တာပေါ့"

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်။ ကြီးမေက ကျောင်းချိန်ဆို တော့ ကျောင်းသွားတယ်ပဲ ထင်မှာပေါ့။ နောက်နေ့ ကျောင်းတက်ရင် မောင်မောင်တို့နှစ်ကောင် ဘာပြဿနာ ရှာဦးမလဲ မသိ။

ကသာရော ကသာရော မျှော်နေလား။

ဝိုင်က ထိုသို့ အတွေးရောက်ပေမယ့် သိပ်ပြီး လေးလေးနက် နက်

မရှိတော့တာ ကိုယ်တိုင်လည်း မသိတော့ပါ။

ထိုအချိန်မှ စ၍ မမသည် ဝိုင်ရင်မှာ အချိန်ပြည့်ပင် စိုးမိုးနေ
ပါတော့သည်။

*